

Szalézi Értesítő 2012/5

Pascual Chávez
A FIATALOK: DON BOSCO ÉS
A SZALÉZIAK TANÍTÓMESTEREI

Ifjúságpasztoráció
SIVATAGBAN

Interjú
INDIÁTÓL MAGYARORSZÁIG

Szalézi lelkiség Mogyoródon

Egy gyermek életében, világnézetének, világképének kialakulásában nagyon meghatározó, hogy a családon kívül milyen pedagógusok veszik körül. A keresztény család gyermekének lelki fejlődésében, Isten-képének kialakulásában döntő szerepe van a papnak, aki az adott plébánián szolgálatot lát el. Gyerekkoromban Mogyoródon három lelkipásztor is működött. Három igazi egyéniség, aki azonban a mindennapjainkra a legnagyobb hatással volt, a felosztott szalézi rend tagja, Falka József szerzetes pap, akit a mogyoródi emberek csak „Kántor atya” néven szólítottak és emlegetnek ma is.

1964-ben került Mogyoródra, úgy, hogy az akkori plébánosnak felelősséget kellett vállalnia érte, hiszen a rendszer nem igazán tűrte a szerzetesek működését. Kántor atya azonnal hozzájárult a templomi énekkar újjászervezéséhez. Zeneszerzői, karnagyi képessége, pedagógusi vénája rövid időn belül nyilvánvalóvá vált. "Házhoz kijáró" zeneiskolát hozott létre. A nem könnyen élhető hatvanas években az ő hatására és biztatására harmincnál több zongorát vásároltak a családok. (Férjem édesapja két házát adott egy páncéltörés Bösendorfer zongoráért!) Estéknél zongorázni tanította a gyermekeket és közben lehetőség nyílt a szülőkkel őszinte beszélgetésre, szeretetteljes kapcsolatépítésre. Kántor atya állandó vidámsága, humorérzéke vonzotta a gyermekeket és fiatalokat. Az ő háza lett az első oratórium. Itt töltöttük a szombat estéket, vasárnap délutánokat. Zenét hallgattunk, tekézní, pingpongozni tanított és közben észrevétlenül formálta személyiségünket, nyesegette a vadhajtságokat.

Igazán csak gyakorló szülőként fogtam fel, hogy micsoda nevelési segítség volt ez a mi szüleinknek. Még alakuló párkapcsolatainkat is figyelemmel kísérte és a legnagyobb szeretettel irányított bennünket. Lelkes segítőtársakkal újra indította a „Kántor-ostya” sütését, a helyi népi szokásokat és karácsonyi dallamokat összegyűjtve megírta a Mogyoródi Betlehemest és Bölcsőskét, s ez a három adventi szokás mind a mai napig él. Férjemmel együtt már tíz évesen tagjai voltunk az énekkarnak, azóta is ide tartozunk, és aktívan részt veszünk a szent zene szolgálatában.

1992-ben szenzációként hatott, hogy Mogyoródra szalézi nővérek – Segítő Szűz Mária Leányai – települnek. Kántor atya nagylelkűen átadta a nővéreknek az egyházközség tulajdonában lévő szolgálati lakást, az úgynevezett kántor házat, ő a faluban egy kis parasztházba költözött és itt élt haláláig.

A nővérek háza 1992. december 8-án nyitotta meg kapuit. Az első házfőnök Italia de Feletti nővér volt, vezetésével és az egyházközség áldozatokban bővelkedő támogatásával megalakult a Laura Vicuña Katolikus Óvoda. Létrejött a szalézi munkatársak csoportja és 1995. október 7-én munkatársi ígéretet tettünk. Havi rendszerességgel találkozunk, helyi képzésen, közös imádságokon és lelki gyakorlaton veszünk részt. Feladatunk, hogy Don Bosco szellemében segítsük a nővérek munkáját a gyermekek és fiatalok javára. A szombati oratórium mellett népes, több száz fős gymereksereggel él évről évre a nyári oratórium, amelyet önkéntesen segítő szalézi munkatársak, fiatalokból alakult és képzett, lelkes animátorok odaadó munkája segít. Nem elhanyagolható, milyen nagy segítség ez a szülőknek a nyári szünet értelmes eltöltéséhez. Olyan helyre adják gyermekeiket, ahol a tartalmas időtöltés mellett biztonságban is tudhatják őket. Itt a játék mellett megtanulhatják a fiatalok az igazi értékeket, a szeretetet, az egymásra való testvéri odafigyelést, az önzetlenséget sok-sok vidám pillanat keretében.

Itália nővért több mint egy évtized után Carolina Costabile nővér váltotta a ház élén. A mindig mosolygós és nyelvünket ma már jól beszélő Carolina nővért a közösség rögtön a szívébe zárta. Tavaly Ági nővér, ebben az esztendőben Kati nővér örökfogadalmának örülhettünk együtt a plébániai közösség és a Szalézi Család tagjaival.

2012. december 8-án nagy ünnepre készülünk, hiszen ezen a napon az esti szentmisében ünnepeljük a nővérek letelepedésének 20. évfordulóját Mogyoródon, és adunk hálát a Mindenható Isten kegyelmekben való bőkezűségéért, kérve további áldását az előttünk álló, jövőbeni feladatok megvalósításához.

Varga A. Tamásné
szalézi munkatárs

A tartományfőnök levele

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk tisztelői!

Fiatal szalézi papként többször elgondolkoztam azon, vajon hogyan is ünnepelhette Don Bosco karácsony ünnepét a fiaival? Aztán ezt el is felejtettem, ünnepeztünk a magunk módján, de most, hogy nekiülök a Szalézi Család számára ezt a beköszöntőt megírni, újra belém hasít a régi kérdés.

Akkoriban még nem volt „karácsony ipar” és „advent filing”.

Az adventi előkészület főleg a lélek felkészítéséből és a jól elvégzendő szentgyónásra, szentáldozásra való felkészülésből állhatott.

Ismerhette-e Don Bosco az adventi koszorút?

Bizonyos források szerint a mai adventi koszorú őse nem volt más, mint egy kereszt, amelynek négy végén egy-egy gyertya égett. Johann Heinrich Wichern evangélikus lelkész készítette el 1833-ban Hamburgban az egyik menedékhely elhagyott gyermekei számára. Minden vasárnap eggyel több gyertyát gyújtott meg a kereszten, és így készültek közösen a Megváltó születésének ünnepére. Innen terjedt el aztán igen hamar az a szokás, hogy a kereszt négy ága köré fenyőgallyakból kör alakú koszorút fontak. Ha nem is használta Don Bosco az adventi koszorút, annak megszületése nagyon is „Don Boscó-i”: szebbé tenni a szegény gyerekek ünneplését.

Atyánknak sem volt más célja. De ő azt is tudta, hogy a szépség belülről sugárzik. Ezért a külső díszítés csak segítő eleme az ünnepnek, a lényeg: a lélek benső ragyogása.

Ha koszorú még nem is volt, de adventi naptárak már igen. A „Rorate” misék hajnalonként már készítették a lélek ébredését. Tevékenyvé tették a várakozást.

A fennmaradt életrajzi emlékekből tudjuk, hogy Don Bosco nagyon figyelt arra, hogy az ünnep külsőségeiben is méltó legyen, főleg a Mária-ünnepen: ünnepi étkezés egy kis édességgel, gesztenyével és tűzijáték. Volt, hogy úgy rendezett tűzijátékot, hogy nem volt pénze másnap kifizetni a számlát. De az ünnepnek meg

kell adni a módját, mert ezzel is a fiúk vidámságát és lelkesedését szította fel. És ezt a lelkesedést és életörömet tudta továbbvinni az udvarból a kápolnába, a játékból a szentmisére.

Vajon adtak-e, és ha igen, akkor mit a fiúk Don Boscónak és Margit mamának karácsonyra ajándékul? Biztos nem valamilyen vásárolt tárgyat, mert nem volt rá pénzük, lopott holmit pedig furcsa lett volna átadni... És azt is tudhatták, hogy Atyjuknak és Anyjuknak nem tárgyakra van szüksége. Hanem sokkal inkább arra, hogy önmagukat adják át nagy bizalommal. Az ajándék egyébként sem a tárgy maga, hanem az azt adó ajándékozó személye. Tárgyakat jó esetben azért és úgy adunk, hogy ezzel a gesztussal magunkat, azaz figyelmünket, törődésünket adjuk át.

Talán ősi szokás szerint megjelenítették, eljátszották a szenteste történetét. És egy kicsit a misztérium játékba belejátszották magukat is. A misztérium üzenetét igazán képekkel tudjuk megközelíteni. A legnagyobb misztérium pedig a második isteni személy megtestesülése és születése. Ezt szemléljük, éljük át ősi módon a pástorjátékban. És itt megint csak magunkat visszük a játékba: hitünket, reményünket, azaz viszonyunkat az emberré lett Isten Fiával.

Advent felkészít, karácsony pedig meghív és szembesít. Nem lehetünk külső szemlélők! Nem kereshetünk csak hangulatot és élményt. Nem helyettesíthetjük magunkat díszekkel és ajándékokkal.

Örömmel élünk advent és karácsony megragadó hangulatával, szép külsőségeivel, de a lényegét ne veszítsük szem elől. Használjuk fel ennek a szép időszaknak családi és nemzeti szokásait az ünnep teljesebbé tételéhez. És ajándékozunk oda önmagunkat: időnket, figyelmünket, vigasztaló és bátorító szavainkat. Persze, adhatunk mellé forralt bort is.

És legyen gondunk az ünnepektől megajándékozására. Gyermeki, de nem infantilis a kispástor kérdése: és én mit vigyek Jé-

Centenáriumi Don Bosco ünnep!

Ünnepi szentmise
Bosco Szent János
tiszteletére

- a jubileumi év megnyitása -
január 26-án 10.30-kor

Budapesten a Szent
István-bazilikában.

A szentmisét a jubileumi év
fővédnöke,

**főpásztorunk Erdő Péter
bíboros, prímás, érsek**
mutatja be. Jelen lesz

Adriano Bregolin

rendfőnöki vikárius Rómából.

Közreműködik a budapesti
Egyetemi templom Don Bosco

Ének- és Zenekara.

**Adjunk hálát közösen
100 év kegyelmeiért!**

Minden

**Don Bosco-tisztelőt
szeretettel várunk!**

zuskának ajándékba? Ugye, már van is egy bátorítalan gondolat, egy még kiforratlan ötlet...

Ahogy ezt már a középkori szerzetes, Angelus Silesius megfogalmazta (ford. Csanád Béla):

„Emberré lett az Úr,
szalmán kapott helyet,
hogy széna-szalma én
már soha ne legyek.

(...)

Ha Krisztus százszor is
születne Betlehemben,

elvesznél, hogyha
nem jönne el a szívedben.”

Kedves Barátaink! Szalézi lelkülettel, egymásra figyelésben megélt adventi időt és karácsonyi szent ünnepet kívánok Mindnyájatoknak! Kisdédével Szűz Anyánk szent áldását adja ránk!

Don Boscóban szeretettel
P. Ábrahám Béla SDB

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök

A fiatalok: Don Bosco és a szaléziak tanítómesterei

A Szalézi Családot jelentő, rendkívüli „narratív közösség” egy álomból született, amely Márk evangéliuma 9,36-37 versét idézi: „Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte és azt mondta nekik: »Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.«”

A fiatalok nem csupán „címzettek”, hanem a lényegi dinamikus elemet képviselik a Szalézi Család számára. A szalézi történelem azt tanúsítja, hogy a szegény és magukra hagyott fiatalok – a szalézi mű elsődrendű címzettjei – között végzett munka Isten áldását vonja maga után, a lelkeségi és vallási gazdagodás, a hivatási termékenység, a közösségen belüli testvériség újjáéledésének forrása, műveink üdeségének és sikerének titka.

Isten a fiatalokon keresztül szólította meg Don Boscót: a torinói börtönökben raboskodók, az utcák, terek, városszéli rétek kis csavargói, azok, akik kenyeret és menedéket kérve kopogtattak az ajtaján, vagy akikkel azokban az iskolákban találkozott, ahová a szolgálat rendelte, rajtuk keresztül mindig Isten szólítását hallotta.

„Erre ő odahívott egy kisgyereket, közéjük állította és így szólt: »Bizony, mondom nektek: ha meg nem tértek és nem lesztek olyanok, mint a kisgyerekek, nem mentek be a mennyek országába.«” (Mt 18, 2-3) Nehéz ezt a mondatot szó szerint értelmezni, főleg annak, akinek napi szinten kell megküzdenie a kis zsarnokokkal. Tényleg van mit tanulnunk a gyerekektől?

Don Bosco rengeteget tanult a fiataloktól: a megelőző módszer bizonyos ismeretjellegű az ifjúság világával való gyakori érintkezés és az életükben, érzéseikben, vágyaikban való osztozkodás gyümölcsei. A Don Boscó-i ifjúsági lelkeség egyes jellemző vonásait pedig a fiatal lélek ismerete és azoknak a magasságoknak a felfedezése rajzolják meg, ahová

ezek a vonások elérhetnek. A szalézi lélek más karizmatikus jellemzői egyenesen a fiatalok világával való összehangoltságból erednek.

Amire a kicsinyek tanítanak

A nevelői pálya megélhető rabszolgaságként és állandó idegeskedésként, vagy pedig lelkesítő utazásként, amely gazdagít és formál. A különbséget okozó elemek egyike a tanulásra való képesség. A nevelők általában arra gondolnak, hogy mit taníthatnak ők a címzettjeiknek. Egyszer talán azt a kérdést kellene feltenniük, mit tanulhatnak tőlük.

A nevelői pálya nem a végkimerülésig menő aktivitást és a gyakorlati intézkedések özönét jelenti, hanem egy lelki utat: egymásra épülő tapasztalatokat, amelyek lépésről lépésre felfedik az élet és az emberi személyiség mélyebb értelmét. Ezen az úton gyakran nutellától ragacos kis kezek a vezetőink, amelyek éppen most tették tönkre helyrehozhatatlanul az oratórium valamelyik méregdrága és vadonatúj dekorációját.

Ők vannak legközelebb az élet forrásához.

Nevelőnek lenni egy olyan iskola, ahol többet tanulunk, mint amennyit tanítunk. Feltéve, természetesen, ha tényleg akarjuk. Könnyű lesz felfedezni, hogy sokkal jobb a gyerekeket figyelni, mint bámulni a tévét, vagy a Google-on szörfölni. Sokkal építőbb.

Íme, néhány dolog, amit eltanulhatunk a gyerekektől.

Az állandó növekedés.

A gyerekek “kikényszerítik” nevelőikből az alapos önismeretet: rendkívüli tehetségük van hozzá, hogy szétrombolják a felvett szerepeket és az “élő húsig” hatoljanak. Egy felnőttnek esetleg lehet hazudni, de egy gyereknek lehetetlen. A gyerekek sokkal intenzívebben és érzékenyebben reagálnak az érzelmekre és teljesen spontánul nyilvánítják ki azokat.

Mindez felelősségteljesebb magatartásra és mind nagyobb önkontrollra ösztönzi a nevelőket. A gondolkodást is nagyban serkenti. Az élet a gyerekek között nap mint nap döntések, kihívások, problémák és nehézségek sokaságával állítja szembe őket. A nevelőnek a nap minden egyes percében erősítenie kell lélekjelenlétét, fejleszteni a szív intelligenciáját és a találékonyt.

A figyelem.

„Figyelj rám!” A gyerekek vágnak a nevelő jelenlétére. De nem egyszerű “ott levésre”: teljes, osztatlan, ítéletek és elvárások nélküli figyelmet igényelnek. Olyan jelenlétet, ami melegséget áraszt, fontossá tesz, érezteti, hogy értékel. Jelen lenni annyi, mint rendelkezésre állni: itt vagyok és miattad vagyok itt. Szintiszta figyelem, amely nem tolaakszik, nem dirigál, hanem intenzíven jelen van és kész. Mi mind felületesek vagyunk, már nem figyelünk eléggé a körülöttünk levőkre, még azokra sem, akiket szeretünk.

A tisztelet és a türelem.

Valóságos gyermekeink sohasem hasonlítanak azokhoz, akikről álmodtunk, és akiket elképzeltünk. Lázadnak az elvárások ellen, amelyek akadályozzák őket abban, hogy saját egyéniségük belső törvényei szerint növekedjenek. Megvan a maguk ritmusa, megvannak a belső tervek, eredeti hajlamaik. Don Bosco ezt mondta: „Hagyjuk meg a fiataloknak a teljes szabadságot, hadd tegyék, ami jól esik nekik... És mivel mindenki örömmel végzi azt, amihez kedve van, én ehhez a szabályhoz tartom magam, és a tanítványaim nemcsak serényen, de szeretettel is dolgoznak.” (MB, XVII, 75)

A munkatársainak ezt mondta: „A növendékeknek legyen rá lehetőségük, hogy szabadon kifejezésre juttathassák gondolataikat.” Újra meg újra elmondta: „Hallgassátok meg őket, hagyjátok, hogy sokat beszéljenek.” Ő maga járt elől jó példával: „Rengeteg fontos elfoglaltsága

közepette is mindig kész volt atyai szeretettel fogadni szobájában azokat a fiatalokat, akik különleges meghallgatást kértek tőle. Sőt, azt akarta, hogy családiasan bánjanak velük, és sosem panaszkodott, ha néha tapintatlanul megzavarták. Hagyta, hogy mindegyik szabadon kérdezősködjön, elmondja sérelmeit, védekezését, mentségeit... Ugyanazzal a tisztelettel fogadta őket, mint a legnagyobb méltóságokat. Hellyel kínálta őket a ka-

napén, míg ő maga az asztalhoz ült, és olyan figyelemmel hallgatta őket, mintha az elővezetett témák minden másnál fontosabbak lennének. Olykor felállt, vagy együtt sétált velük a szobában fel s alá. A beszélgetés végeztével az ajtóig kísérte őket és így búcsúzott: – Mindig barátok leszünk, nem igaz?” (MB, VI, 438-439)

A boldogság és a hála az életért.

A fiatalok a legfontosabb befektetés az önmegvalósítás és a személyes boldogság terén. Igen fáradtságos, de ugyanakkor áldásos feladatot is jelentenek. Az élet velük fárasztó lehet, de milyen összehasonlíthatatlan boldogságot jelent figyelemmel követni egy fiatalt, aki teljes bizalommal ránk hagyatkozva érik felötté a szemünk láttára.

*Bollettino Salesiano 2012/12
Fordította Nagy Brigitta*

Örökfogadalom Mogyoródon

A mogyoródi Szent Mihály Főangyal plébánia-templom október 13-án, szombaton 11 órára megtelt. Harangok zúgása hirdette, hogy nagy ünnep van készülében. Sok helyi, külföldi és az ország különböző pontjáról érkezett hívő jött, hogy közösen együtt imádkozva szeretetükkel és jelenlétükkel kísérjék Kovács Katalin FMA nővért, aki ebben a szentmisében tett örökfogadalmat, felajánlva életét Jézus Krisztusnak, az emberek, különösen is a fiatalok szolgálatára. A Hit Évének e nagy eseményén örömmel köszöntöttük templomunkban a Szalézi Nővérek Padovából érkezett rendi vezetőségét. Az ünnepi szentmisét dr. Beer Miklós váci megyéspüspök mutatta be, aki kiemelte, hogy a ma élő keresztényeknek szükségük van az ilyen tanúságtevő életekre.

A szentmise végén a Don Bosco nővérek agapéra hívták a vendégeket, ahol ki-ki maga is átadhatta jókívánásait az új örökfogadalmas nővérnek.

Kedves Kati nővér, Isten éltesse, és tartson meg örök szeretetében!

Toth József Miklós, mogyoródi plébános

Hívatus

HAT

A minap középiskolás diákokkal beszélgettem arról, hogy miért vagy mitől lesz boldog és szép egy napjuk. Többen kiemelték, hogy attól lenne szép és boldog a napjuk, ha nem kellene iskolába menni, nem kellene dolgozatot írni, vagy ha szép idő lenne. Az érdekes válaszok között a nagy többség a boldogság kulcsát olyan dolgokban fogalmazta meg, melyeket saját maga nem, vagy csak nagyon nehezen tud irányítani.

Hányszor halljuk nap, mint nap: „Ma egy szörnyű napon volt!”, vagy „Ma nagyszerűen éreztem magam!”. Ezek, vagy ehhez hasonló kifejezések arról tanúskodnak, hogy mi történik körülöttünk. Mindezekért pozitívnak vagy negatívnak értékeljük a történeteket.

De vigyázz, mert ezek a napok azért jók, vagy rosszak, mert mi magunk döntünk róla. Minden attól függ, hogy milyen tevékenységet végzel, kivel teszed, és milyen kedvvel végzed azt. Nagy szüksége van a világnak a következetes emberekre. Személyekre, akik cselekedeteikkel kifejezik mindazt, amit hisznek és jónak tartanak. Szükség van emberekre, akik tettek-ké változtatják azt, amit szavaikkal mondanak és szavaikkal hirdetik azt, amit tesznek. Az igazi hivatás és boldogság lényege: **hinni, akarni és tenni.**

Hinni: azaz olyan nagy és értékes célokat és ideálokat helyezni magunk elé, melyek egész életünket képesek helyes irányba vezetni.

Akarni: azaz nem csak szimpatizálni ezekkel a célokkal és ideálokkal, melyek örök értékeket hordoznak, hanem választani is azokat, dönteni a megszerzésük mellett.

Tenni: azaz a választott értékes célok és ideálok szerint rendezni életet, következetesen megélve azokat, hogy mások előtt is igazoljam értékességüket.

Ha szeretnél értékes célokat és hiteles személyeket megismerni, akik élnek, amit hisznek és hiszik, amit élnek, akkor keresd a szalézi atyákat, nővéreket, munkatársakat és animátorokat!

P. Vitalis Gábor SDB

Kereshetsz telefonon: +36-20-434-8579

E-mailben vitalis.gabor@szaleziak.hu

Személyesen: Római Katolikus Plébánia,
3700 Kazincbarcika, Dózsa Gy. u. 35.

Ifjúságpasztoráció

Fabio Attard atyával, a szalézi rend ifjúságpasztorációs ügyeinek tanácsosával világ-szinten Lengyel Ákos beszélgetett

Sivatagban

Mik az általános jellemzői a szalézi ifjúságpasztorációnak?

A szalézi ifjúságpasztoráció elsődleges célja találkozni a fiatalokkal ott, ahol éppen vannak. Az egyik dolog, amire Don Bosco mindig törekedett, hogy olyan helyzetekbe hozza a fiatalokat, ahol a fiatalok megtalálják önmagukat. És ettől fogva kiépítsen egy barátságot, amely segít nekik felfedezni a saját életük szépségét, de az Istennel való barátság szépségét is. Ezek után a létezés szépsége a társadalom egyik hatóanyagává válik. Az ifjúságpasztoráció terén tehát követhetjük Don Bosco lépéseit, és megkísérrelhetjük megtenni ugyanazt, amit ő tett.

Először is: meg kell teremtenünk a helyeket, a struktúrákat és a lehetőségeket, ahol találkozhatunk a fiatalokkal. Lehet ez iskola, ifjúsági központ, plébánia, egyetemi központ, vagy egy segélyhely, olyan emberek számára, akik az utcákon laknak, vagy akiknek nincs családjuk. Ezek után el kell érniük, hogy érezzék, hogy az életük ajándék. Érett, felnőtt barátságokat kötünk velük, olyan barátságokat, amelyek során bízhatnak a nevelőben, mert a nevelő azt akarja, hogy ők

jó emberekké váljanak. Majd ezeknek a barátságoknak meg kell adni a lehetőséget a növekedésre. Lehet ez fejlődés a tanulásban, képzésben vagy emberi értékekben, ami segíthet nekik, hogy felfedezzék adottságaikat, de amely során egyben építik saját jövőjüket is. Az emberi lehetőségeken kívül felkínáljuk nekik a lehetőséget, hogy felfedezzék Isten szeretetét, Isten szépségét.

Tehát az egész kérdés arra irányul, hogy segítsünk nekik felfedezni az evangélium üzenetét, hogy segítsünk nekik felfedezni, hogy Isten a szeretet Istene és a hit élménye nem olyasvalami, ami ki van szabva és elő van írva nekik, hanem a hitelmény valami, amit felkínálunk, javasolunk olyan módon, amire azt mondják: - Ez jó! Az evangélium üzenete pozitív.

Az utolsó fokozat az, hogy ha befejezik az iskoláikat, a képzésüket, a tapasztalatszerzésüket, meghívjuk őket, hogy tegyenek valami jót a társadalomért. Don Bosco azt mondta: "Jó keresztényeket és becsületes polgárokat szeretnék nevelni a fiatalokból." Ez egy olyan 'polgár'-ság, amely az evangéliumi értékek fényében él, és felnőttként tesz valami jót a társadalomért.

Ez röviden a mi ifjúságpasztorációnk.

Vannak-e új irányelvek?

Több, mint irányelvek, amit mi próbálunk tenni. A társadalom változik. Ha a társadalom változik, meg kell találnunk a módját, hogyan tudjuk megérteni az új helyzetet és hogyan tudunk válaszolni az új kihívásokra. Mondok egy példát: nem is gondolunk már arra, hogy ugyanazt tegyünk ma is, mint amit 30-40 évvel ezelőtt szoktunk tenni. Miért? Mert a fiatalok megváltoztak. Most egy olyan generáció él, ami egy olyan társadalomban nőtt fel, ahol kevesebb a szolidaritás, de annál több az individualizmus. Olyan társadalomban, ahol több a gazdagság, de több a szegénység is. Egy társadalomban, ahol a szegénység növekedőben van, de senki sem törődik vele. Sok fiatal ennek a helyzetnek, egy ilyen társadalomnak a produktuma. Hogyan érthetjük meg az előttünk álló kihívásokat, a keresett célokat anélkül, hogy elítéljünk őket, anélkül, hogy azt mondanánk: - Ó, hát ők nem jók! Ők nem olyan jók, mint amilyeneknek lenniük kellene! - ami nem igaz. Lehet, hogy a mai fiatalokkal nehezebb, de ha egyszer találkozol velük, akkor már sokkal nagyvonalúbbak. Elég látni az önkéntes mozgalmak jelenségét Európában. Ezek és ezek és ezek mennek egész Európából Afrikába, Latin-Amerikába vagy Indiába, hogy eltöltsenek ott egy hetet, egy hónapot, vagy akár egy évet önkéntes munkával. Ez egy jelenség, amelynek Európában tanúi vagyunk. Tehát egy olyan nemzedékkel állunk szemben, amely nehezznek látszik, de mégis jó. Türelmesnek kell velük lennünk, meg kell hallgatnunk őket, és mindenek felett tisztelnünk kell őket, szeretetet és irgalmat mutatva ki irántuk.

Léteznek-e jellemzően európai problémák?

Az egyik a kihívások közül, amivel szembesülünk, hogy Európában Istennel van probléma. Olyan helyeken, mint Latin-Amerika, Afrika vagy Ázsia - én évente egy-két alkalommal meglátogatom ezeket az országokat - az emberek természetüknél fogva vallásosak. Itt, Európában két évszázadnyi Isten ellen vívott forradalom után vagyunk. Isten szinte egy olyan valakivé vált, aki el akar venni tőlünk valamit. És tudjuk, hogy ha a mai fiatalok keresik az élet értelmét, akkor találják meg, ha találkoznak olyan emberekkel, akik a hit mellett döntöttek, a vallást választották. A Ifjúsági Világtalálkozó, az olyan tapasztalatok, mint Taizé, de számtalan más közösségi élmény, amit az Egyházban találunk, arra mutat, hogy a fiataloknak nincs semmi gondjuk Istennel. De amíg ők keresik Istent, mi, felnőttek, a felnőtt társadalom

tagjai, átvisszük rájuk a saját ellenszen-
vünket Istennel szemben. Az a csodálatos
Európában - és ezt a szociológiai kutató-
sok is kimutatták - , hogy a fiatalok kö-
zött van egy állandó kisebbség - 15-20 %
között -, akik spirituális élményeket ke-
resnek. Tehát minden, amit tennünk kell,
hogy hitelesen éljük meg a hitünket, tü-
relmesek legyünk a vándorlásunk alatt és
bátrak, amikor felkínáljuk nekik az olyan
utakat, amelyek során felfedezhetik az
élet ajándékát, de a hit ajándékát is.

Van-e tennivalójuk a szaléziaknak olyan területeken is, mint az internet?

Az internet a találkozások új tere lett, egy
olyan új hely, ahol a fiatalok találkoznak.
Gondolok itt az olyan közösségi hálók
jelenségére, mint a Facebook, a Twitter.
Ez egy terület, ami olyan nagyon gyorsan
növekszik, hogy nem számít, mennyi

tettünk már, mégsem tettünk eleget. A
kommunikáció, a tömegtájékoztatás
olyasvalami, ami bele van építve az ifjú-
ságpasztorációba. A pápa is beszélt erről,
és a szinódus üzenetében is szó van róla.
A digitális kontinens egy olyan konti-
nens, ahol jelen kell lennünk, mert a fia-
talok is itt vannak. Ez egy képlékeny
közeg, ami állandóan változik, állandó
mozgásban van. Ami viszont nem válto-
zik, az az üzenet, és nem az eszköz. Az
üzenet pedig Jézus Krisztus üzenete.

Hogyan tapasztalja, mi a szaléziak ten- nivalója Magyarországon az ifjúság- pasztoráció terén?

Úgy gondolom, hogy Európában egy
egységes séma uralkodik: van egy fiatal
generációnk, amelynek nem lettek átadva
az értékek; 50 évig lehetetlen volt átadni
a hitet. Egész Európában egy azonos

jelenség van kialakulóban a fiatalok kö-
rében. A fiatalok - úgy fogalmaznám
meg - ott lettek hagyva egy értelmetlen
sivatagban, a kapitalizmus gazdagságával
az egyik oldalon és a kommunizmus ide-
ológiai szegénységével a másikon. Tehát
van egy generációnk, amely keres vala-
mit, de nem tudja, mit. Nem könnyű kap-
csolatot teremteni velük, de nem is olyan
nehéz. Időre van szükség. Amivel őket
meg lehet nyerni, azok nem az eszmék,
hanem a hiteles emberek, akik őszinték,
és azt élik, amiről prédikálnak. Tehát
előbb meg kell élni azt, amiről prédikál-
nak. Ez a generáció egy olyan generáció,
amelynek erőteljesen szüksége van olyan
vezetőkre, amilyen Don Bosco volt, hogy
meghallgassa őket, kapcsolatba lépjen
velük, segítsen nekik felnőni és olyan
személyekké válni, akik felfedezték Isten
szeretetének szépségét.

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

Irja Golyán Szilvia szalézi munkatárs

A karácsony üzenete

*Karácsonyhoz közeledve sokan „divatból” tesznek jót, ilyenkor igyekszik min-
denki kicsit jobbnak látszani. Az ünnep külsőségei kézzel foghatóak: feldíszítik az utcá-
kat, villogó fények, édes illatok és hangos zene vesz körül, rohanás, bevásárló lista, a
sor végtelen. Ez lenne a karácsony üzenete? Sokak számára igen.*

Ha értjük Don Bosco értékválasztását,
jelenkori világunkat válságosnak tekin-
tethetjük. A keresztény értékrend alapján
érték az, ami Isten akaratából jött létre:
maga a teremtett ember, a teremtett világ
és az emberi közösség. A szalézi pedagó-
giában is Isten van a középpontban, s
kiemelt érték az ember a maga közössé-
gében, helyi szinten és legtágabban a
Szalézi Családban. A Szalézi Család
maga is érték, és egyben értékteremtő -
és közvetítő. Egy olyan időben, amikor
az értékrendszer labilis, akkor az az em-
ber, aki egy olyan karizmatikus személy
útján jár, mint Don Bosco, nem tehet
mást, mint folyton-folyvást keresi a meg-
oldást e válságra, tetteiben megélt misz-
szióként törekszik a jobbra. Ha Don
Boscót követjük, akkor a gyermekeket
(és a felnőtteket is) egy olyan úton kell
vezetnünk, amely az istenközpontúságra
helyezi a hangsúlyt, s egy olyan világ- és
emberszemléletre, amely ebből fakad. A
karácsonyt az emberiség jelentős része
családi ünnepnek tekinti, törekszenek

arra, hogy kisebb-nagyobb közösségben
együtt töltsenek valamennyi időt.

A keresztény pedagógia gyermekképé-
ben a gyermek Isten ajándéka, s a leg-
több keresztény számára a karácsony az
Istengyermek, Jézus születését jelenti.
Kevesebben gondolnak talán arra, hogy
karácsonykor hitünk egyik legfontosabb
igazságát ünnepeljük – magát a megtes-
tesülést.

Karácsony e valódi üzenete eljut hozzád?
Az isteni élet teljessége iránti vágyako-
zás szimbolikus képe számomra az ad-
vent, a várakozásban a három isteni
erény, a Hit, a Remény és a Szeretet ve-
zérfonalként van jelen. Biztosan ismered
a Szent Pál-i szeretethimnusz, talán tu-
dod is, de vajon érted az üzenetét?

Napjainkban egyre többen érzik, hogy
hinni kell valamiben. Te tudod: sokkal
inkább Valakiben. Lehetsz okos, de kitel-
jesedni csak Isten kegyelmével együtt-
működve vagy képes. A bölcsesség kez-
dete az Úr félelme. Az ajándékokat rég-
óta elfogadod, szinte természetes, s ha

segítségre van szükséged, kéred, hívod
az Urat. Tudsz hálát is adni?

Kevés a hit, hitvallónak kell lenned, s
hitedből fakadó cselekedeteid által vál-
hatsz hitelessé embertársaid körében.
Úgy élsz, ahogyan elvárják egy hívő em-
bertől?

Soha ne feledd, felelős vagy a körülöt-
ted élőkért. Ezért bármi is történik, nem is-
merhetsz fáradtságot a szolgálatban. Rád
többet bíztak, többről is kell majd számot
adnod. Nem könnyű az út: hitedért meg
kell küzdened életed során, fel kell nő-
nod benne.

Aki hisz, annak reménye van. Minden,
amit ígért az Úr, te is elérheted, de ehhez
méltóvá kell válnod. Nincs olyan kilátás-
talan helyzet, amiből az Istenben bízó
remény ne emelne ki. Jó az Úrban biza-
kodni, nem láthatod, de mégis hiszed. Ha
hűségesen tovább mégy az úton, kérde-
melheted az Örök Életet.

Ott már nem lesz szükség hitre, remény-
re, de megmarad a szeretet. Don Bosco
atyja nem csupán tanította a szeretetet,

meg is mutatta nekünk, példát adott élénk. A szalézi pedagógia célja a „lelkek meghódítása”, ennek célja, esz- köze és eredménye mindenekelőtt a szeretet, a mindenki iránt megnyilvánuló jóakarát. Vajon tudsz így szeretni?

Ha él benned a három isteni erény, akkor te is egy lehetsz az Úr lámpásai között. Fény, melynek kanóca a hit, olaja a remény, lángja pedig a szeretet. Légy olyan, aki mellett jó „lenni” a szent éjszakán, és a szent születésben megfüröd-

ve légy fénylő jel az egész éven át!

S amikor majd Isten úgy akarja, hogy meglegyen az emberiség számára, akkor, azon a napon elkezdődik az Örök Karácsony! De addig is nap mint nap törekedned kell arra, hogy mindennapi kötelességeid közepette megélhesd a karácsonyi igazi üzenetét: a családban, az óvodában, az iskolában, a munka világában és az egyházi közösségben egyaránt. Don Bosco kilencéves kori álmában megjelent férfi a keresztény erkölcsi ne-

velésre buzdította őt:

„Tanítsd meg őket a bűn utálatosságára és az erény szépségére!”

Nézz le ránk, Uram, és nyisd fel a szemünket! Hinnünk kell, hogy van jövőnk! Engedd, hogy meghalljuk a Szentlélek hangját, megértsük az evangélium üzenetét: féljük a rosszat és higgyük a jót!

Forrás: Fascie, Bertalan (1991): Don Bosco nevelési módszeréről - források és magyarázatok. K.n., Budapest, 52.

Márton-napi fények

Tours-i Szent Mártonra emlékeztek az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda legkisebbjei.

A hogy benyitottam az óvoda kapuján, hirtelen finom illat csapott meg. Vajon mi készül odabent? Beljebb léptem. Dadus nénik sűrögtek-forgotak a konyhában. Nem győzték cserélni a tepsiket a sütőben. Benéztem a konyha ajtaján: épp elkészült egy tepsis finom pereg. Némelyikük egészen formás volt, másokon látszott, hogy ici-pici kezek formálták, alig-alig észrevehető, hogy azok is perecek. De akik elkészítették, roppantul büszkék voltak magukra. És joggal: életük talán első süteménye sült a sütőben. De nem akármilyen ám: Márton-napi pereg.

De ne rohanjunk ennyire előre! A készülődés már hamarabb elkezdődött az óvodában. Már hetekkel a nagy nap előtt az óvó nénik énekeket énekeltek, verseket mondtak a gyerekeknek. Hamar elsajátította mindenki azokat. Mind Szent Mártonról szóltak. Dicsérték nagyszerű tetteit, segítőkészségét, jóindulatát, jóságát.

A liba tényleg fontos szerepet játszik Szent Márton életében. Miért is? Ki is valójában Szent Márton? Ferenc atyának és Gábor testvérnek köszönhetően vetítéssel egybekötött beszélgetés alkalmával sok mindent megtudtak a gyerekek Szent Márton életéről.

A vetítés végén Ferenc atya a lovon ülő Szent Mártonról színezőt osztott ki a gyerekeknek, és versenyt hirdetett: a legszebben kiszínezett kép díjat nyer. Vetítés után a gyerekekkel az eső miatt nem tudtunk az udvarra menni, de ezt ők nem is bánták. Mindenki rögtön asztalhoz ült, ceruzát vett elő, és láttuk, milyen lelkesen színezték az ajándék színezőt. Nagy volt a tét, ma a szokottnál is szebben színezték a gyerekek.

A vetítés napján még nem volt vége a készülődésnek. Alvás után közös lámpáskészítés kezdődött a szülőikkel, nagyszülőikkel együtt, akiket a gyerekek nagy lelkesedéssel vártak. A lámpások nehezen ragadtak meg, a drótszálat is nehéz volt rögzíteni, de a leleményes nagypapák, apukák bicskát vettek elő a lyukasztáshoz és türelmesen, szívesen segítettek. A pausz papírra kis liba, hold, és csillagformák kerültek, mécseset ragasztottunk a közepébe, az egészet egy sajtos dobozra rögzítettük. A drótot hurkapálcára tekertük, és készen is volt a lampion. A kiscsoportosok narancsból készítették a lampionjukat, nekik az volt az egyszerűbb. A kész lampionok az ablakban várták, hogy elinduljanak velük a gyerekek a Segítő Szűz Mária-kápolnába. Eljött a várva várt nap délutánja. Az eső esett, az arcokon aggodalom látszott: hogyan fogunk így vonulni? Szerencsére a gyerekekért érkezőknél volt ernyő, ami alá jól összebújva befért anya, gyermek és még a lampion is. Mire kiértünk az óvoda

kapuja elé, besötétedett, csak a gyermekek lámpásaiban pislákkolt a fény. Elsétáltunk a templomig, ahol Ferenc atya és Gábor testvér már vártak minket. A templom megtelt. Az óvodavezető, Udvardyné Balla Márta köszöntötte az egybegyűlteket, majd felcsendültek a korábban tanult dallamok. Néhány szülő is bekapcsolódott az éneklésbe, verselésbe. Gábor testvér a gyermekeket bevonva felidézte az érdekességeket Szent Mártonról. Ezután Ferenc atya szólt hozzánk, felolvasta az egyes csoportok legjobb színezőinek neveit, majd átadta a jutalmat, amelyből minden kis óvodás részesült. Története végén áldást mondott. Templomlátogatásunkat orgonaszóval zártuk. Az öt csoport óvodapedagógusai a templom elé álltak a pereccel teli kosarakkal és osztották a megérdemelt pereceket. A templom előtt a gyerekek nem foglalkoztak az esővel, siettek a perecért, melyet testvéreikkel is megosztottak.

Ahogy az egyik német éneken énekeljük: "... *Mein Licht ist aus, ich geh' nach Haus...*" - mi is így tettünk. Hazaindultunk, hisz kialudt a fény a lámpásokban, de szívéinkben nő a remény.

Bihari Nóra, óvodapedagógus

Pedagógiai konferencia könyvbemutatóval

A Szalézi Tartomány pedagógiai igazgatója, Koblencz Attila vezetésével minden évben összehívja a szalézi fenntartású oktatási intézmények pedagógusait, hogy a rendalapító pedagógiai módszerével és a közeljövőben várható, őket érintő változásokkal kapcsolatos előadásokkal bővítsék tudásukat és új tapasztalatokat szerezzenek.

A Magyar Szalézi Tartomány sorban tizennegyedik alkalommal megrendezett országos pedagógiai konferenciáját november 9-én nagy figyelemmel kísérte a mintegy 200 résztvevő - pedagógusok a szalézi intézményekből, szalézi munkatársak és érdeklődők. Az idei konferencia rendhagyóan a Budavári Palota E épületének barokk termében zajlott, motója Bosco Szent János egyik mondása: „A legeredményesebb tanítás az, ha azt tesszük, amit tanítunk”.

Ábrahám Béla tartományfőnök köszöntője után az első előadó, Udvardy György pécsi megyéspüspök - aki a római Pápai Szalézi Egyetemen tanult és korábban maga is pedagógiát tanított az Esztergomi Hittudományi Főiskolán - Bosco Szent János megelőző pedagógiai módszere kapcsán a hitoktatás megelőző szerepéről beszélt. Kiemelte, hogy a hitoktatás során nem pusztán óvni akarják a rájuk bízott fiatalokat például a deviáns magatartástól, hanem abban az értelemben van szó megelőzésről, hogy a növendékek kezébe eszközöket adnak a saját szabadságuk felismerésére és annak megóvására. „Az a meggyőződésünk, hogy ebben az emberi fejlődésben Jézus Krisztus áll a középpontban” - mondta a megyéspüspök.

Barcsák Marianna, a KPSZTI irodavezetője az egyházi iskolák előtt álló változásokról és kihívásokról beszélt. Előadásában átfogóan ismertette a köznevelési törvényben, a Nemzeti Alaptantervben, a pedagógusi életpályában, a pedagógus továbbképzésben, az országos pedagógiai szakmai ellenőrzésben és az országos mérések és vizsgák rendszerében várható változásokat.

Gombocz János, a SOTE egyetemi tanára szerint Bosco Szent János nevelési módszerének alapja a megelőzés, ami nem csak a baj megelőzését jelenti, hanem aktív részvétel abban a hatáversenyben, ahol meg kell előzni a konkurensokat. Gombocz János a nevelés ilyen konku-

rensének nevezte a „fiatalokat lustaságra csábító társadalmi erőket”. Kiemelte, hogy régen az oktatás egyetlen színtere volt az iskola, ami mára a technikai fejlődés kapcsán kiszélesedett, így ma kihívást jelent jó pedagógusnak lenni.

A pedagógusokat aktuálisan foglalkoztató kérdések mellett most is terítékre kerültek a szalézi témák. Ábrahám Béla tartományfőnök és Bertáné Varga Judit centenáriumi koordinátor a jubileumi 2013-as esztendő kapcsán röviden szólt a szalézi történelemről, majd Sándor István személyéről. A tartományfőnök meghívta a jelenlevőket, vegyenek részt a jubileumi eseményekben.

A konferencia lényegi eleme volt Bosco Szent János „Oratóriumi emlékiratok” című írása kritikai kiadásának bemutatása. Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök elmondta, hogy habár jövőre ünneplik a szaléziak magyarországi letelepedésének századik évfordulóját, a könyv már a rendalapító születésének bicentenáriumi évét, 2015-öt készíti elő Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök ajánlása szerint. A kötet Bosco Szent János gyermekkorától kezdve történeteken keresztül beszél el a szalézi mű alapjának kialakulását, a fiatalokat a játékon keresztül nevelő oratóriumok eredetét.

A kötetet kerekasztal-beszélgetés formá-

Udvardy György pécsi megyéspüspök.

Gombocz János egyetemi tanár.

Könyvbemutató kerekasztal.

jában mutatták be, melynek moderátora Szikora József, a MAKÚSZ elnöke volt, résztvevői pedig Depaula Flavio, a Don Bosco Kiadó igazgatója, Andrásfalvy András, fordító, Nagy Brigitta, a Don Bosco Kiadó munkatársa, az előszó és a lábjegyzetek fordítója, Koblencz Attila, lektor és Ábrahám Béla tartományfőnök voltak.

Írja Csány Marci szalézi ifjúsági referens

Légy hűséges! Animátor találkozó

Tartományunkban az animátor találkozók a legnépszerűbb és leglátogatottabb ifjúsági programmá nőttek ki magukat az utóbbi években. Ezek szervezésében törekedtünk mindig korszerűek lenni, a mai világ minket körülvevő témái és eseményei közül szemezgetve, megragadni egy-egy elemet és a mi szalézi, animátori szemüvegünkkel megvizsgálni azt. Ilyen volt a Magna Cum Laude Színezd újra című száma és Michael Jackson This is it! kampánya. Nyáron Apostagon merült fel az ötlet, hogy ezúttal a saját szalézi világunkból válasszunk központi témát. Sándor István szalézi testvér alakja és izgalmas, szomorú de dicsőséges története szinte adta magát. És ha szalézi múlt, akkor Rákospalota-Újpest, és Clarisseum. Itt volt egészen a feloszlatásig a tartományfőnökség, a híres Szalézi Művek nyomda, pezsgő élet, cserkészcsoporthoz, szívgárda és hatalmas oratórium.

1950 után a környék veszélyessé vált, főleg miután egy maréknyi bátor fiú egy sötét éjszakán elszánta magát arra, hogy az Árpád úti Pokol Csárda cégéret szurokkal keni le. Ők akkor egészen biztosan nem gondoltak arra, hogy ezt a "hősi tettet" kerek 60 évvel később, 2012-ben ugyanazon helyszínen, szintén szalézi fiatalok, az ő emlékeztükre ugyanúgy

„Ahhoz képest, hogy a péntek esti megérkezés egy kicsit vicces volt, mert egy kicsit eltévedtünk, nagyon jól éreztük magunkat. Lényeg, hogy ha kicsit nehezen is, de odaértünk. Nekem nagyon tetszett az egész találkozó. Sok mindent megtanultam a három nap alatt. Az volt a legjobb, hogy három napon keresztül az ott jelenlévőkkel egy családot alkottunk. A harmadik nap végére már annyira összezoktunk, hogy alig akartunk hazajönni.”

Ignác József 10 o. szakácstanuló, Pécs

megteszik. Pedig ez történt! "Légy hűséges!" - mottóval, október 19-21. között kerek 100 fiatal gyűlt össze Óbudán, hogy megismerjék Sándor István személyét és a tartomány korabeli történeteit. Pénteken az Óbudai Szalézi Oratóriumban Ferenc atya fogadta a fiatalokat és a jóéjszakájában kiemelte, hogy a rendtársainak intézett utolsó szavaiban Sándor István is bocsánatot kért, akár csak Jézus Krisztus a kereszten, mielőtt kilehelte lelkét. Az est további része a Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskolában folytatódott, ahol erre a hétvégére a szalézi hősök utcanévtáblái segítettek a tájékozódást.

A megnyitóban „maga” Ádám László,

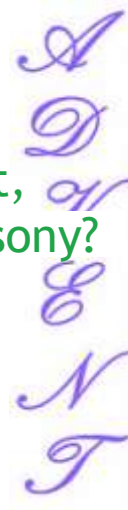
korabeli tartományfőnök mutatta be Sándor István életútját a színpadon.

A szombati nap délelőttje az animátori formáció jegyében telt, emberi és lelki oldalról nézve. Délután gyakorlati ismereteket sajátíthattak el a résztvevők, amelyeket hazatérve remélhetőleg hasznosítani tudnak az oratóriumokban. Szombat este mindenki átvonult Újpestre, ahol az Árpád úton, a már említett Pokol Csárda eredeti helyén "rekonstruált" feliratokat kellett tönkretenniük és különböző veszélyes és érdekes kalandok között vezetett az útjuk a Clarisseumba, ahol a helyi közösség lelkes házigazdája nagy szeretettel fogadták a fiatalokat és az emlékezőket. A kis templom megtelt az ünnepre, melynek első részében Ábrahám Béla tartományfőnök atya megnyitója után Bíró Lóránt atya mesélt a hely egykori varázsáról és Sándor Istvánról. Majd Ádám atyának a börtönvekről való visszaemlékezései után, rövid szentségimá-dással ért véget a program. Vasárnap délelőtt a zárómise előtt Havasi József atya - élő tanúja az akkori eseményeknek és személyes ismerője Sándor Istvánnak - osztotta meg emlékeit és válaszolt a fiatalok kérdéseire.

Ezúton is köszönöm mindenkinek, aki segített a program létrejöttében!

3 hét advent, 3 nap karácsony?

József Attila

Istenjárás

Az Úristen minket nagyon szeret,
Minket mindennap látogat.
Nehéz, kegyetlen-nehéz a lába
S egy-két magyar szív
néha megszakad.

Istenjárás van, csöndesek legyünk.
Valaki bús dalokat dalol.
Tudom kicsoda - Ő az, énekel,
Csak énekelget bennünk valahol.

Hangja úgy bűg,
mint a nagy harangé,
Szeme vak, mindent eltípor.
- Úristen szeress, de eredj innen,
Vendégre nem vár víg halotti tor.

Az Úristen minket nagyon szeret,
Minket mindennap látogat.
Nehéz, kegyetlen-nehéz a lába
S egy-két magyar szív
néha megszakad.

Észrevettétek, hogy az idei advent összesen három hét?! Nekem csak tegnap hívták fel erre a figyelme-
met. És ahogy a naptáramban lapozgat-
tam, rájöttem: ez az idő nagyon kevés!
Jobban szeretném, ha négy egész hét
lenne, ugyanis nagyon szeretem az ad-
venti ünnepkört. De a naptárral nem lehet
vitatkozni, az első gyertyát a koszorún
majd csak december első vasárnapján
fogjuk meggyújtani.

A készülődés öröme teszi számomra tel-
jessé az ünnepet. Ha csak úgy, év köz-
ben valamikor a barátaimat meghívom
vacsorára, már hetekkel korábban elke-
zdek tervezgetni: mit főzök, mi legyen a
menü? Órákig lapozgatom a szakács-
könyveket, hogy megtaláljam a legalkal-
masabb finomságokat. Majd jön az alap-
anyagok beszerzése, ami néha egy zarán-
dokúttal is felér, ahogy a különböző élel-
miszerboltok között vándorlok, hogy
végre megkapjam azt, amit az extra re-
cept megkíván. Nem beszélve az egyéb
felmerülő ötleteimről, mint például
ültetőkártya vagy névre kifestett üvegpo-
hár, lakásdekoráció, amiket szintén el
kell készítenem a várva várt napig. És ez
az aktív várakozás már maga egy aján-
dék. Nekem. Pedig még nem is csöngé-

tett be senki. De tudom, hogy nem is
olyan soká jönni fognak, és nyomják a
kapucsengőt lelkesen, hogy nyissam már
ki az ajtót és beléphessenek. Megújult
barátként fogadom őket, hiszen bennem
van a várakozás heteinek izzó lelkülete,
bár fizikailag nem voltak jelen csak a
vacsora estéjén, mégis magamban hor-
doztam őket, amíg készülődtem. Valami
ilyesmit jelent számomra advent. A vára-
kozás, a ráhangolódás egy nagy misztéri-
um. Tudom, hogy eljön a karácsony és
vele együtt a legnagyobb ajándék is a
betlehemi jászolban, de azokat a kegyel-
mi ajándékokat, amiket ennek a(z idén
csak) három hétnek a folyamán kapha-
tok, még nem ismerhetem.

Úgy, ahogy hétről hétre egy-egy újabb
gyertya ég a koszorún, magamban is meg
kell gyűjtani azokat a lángokat, hogy
Krisztus fénye egyre jobban ragyogjon
fel bennem is, hogy karácsonyra tündö-
kölhessenek. Eszembe jut Máté evangéliu-
mának egy szakasza: „*Ti vagytok a világ
világossága. A hegyen épült várost nem
lehet elrejtetni. Lámpát sem azért gyűjta-
nak, hogy a véka alá rejtse, hanem a
lámpatartóra teszik, hogy világítson min-
denkinek a házbán. Úgy világítson a ti
világosságotok az emberek előtt, hogy
látva jótetteiteket, magasztalják mennyei
Atyátokat!*” Ha ennek meg akarok felel-
ni, akkor tudatosan is kell készülnöm rá,
hiszen a hit nem csupán érzelmi elkötele-
ződést jelent. Reggelente rorate, adventi
gondolatok olvasása, elmélkedés, lelki-
gyakorlat, szentgyónás. Első hallásra sok
'emberi' időt vesznek el mindezek, de ha
jobban belegondolok: mitől is? Adventi
böjtöt szoktatok tartani? Érdemes ebben
az időben is elhatározni valamilyen le-
mondást, ami felszabadít időt, hogy vál-
lalhassunk cserébe mást. A végén így
ugyanolyan jóllakott lesz a lelkünk is,
mint ahogy a hasunkat érezzük majd a
három napig tartó karácsonyi étkezések
után. A lelki éhezést ugyan nehezebb
meghallani, mint a testit, de a teltség
érzet ebben az esetben nemhogy elgyen-
gít, hanem inkább életrealóbbá tesz, és
valóban mi leszünk Krisztus világossága!

Rácz Zs. Enikő

„Húzódjatok meg mindannyian a köpenye alatt!”

Október végén nagy pusztítást végezve söpört végig New York városán a Sandy hurri-
kán. Milliók maradtak fűtés és áram nélkül és ezrek házaít mosta el a vihar. Az ameri-
kai elnök súlyos katasztrófa állapotot hirdetett. A különböző médiumok kiemelt he-
lyen tudósítottak az eseményekről és a helyszínen készült képek bejárták a világot.
Közöttük ez a kép is: New York egyik elővárosában, Breezy Pointban, ahol mintegy
száz otthon pusztult el, egyedül ez a Madonna szobor maradt teljesen épségben.

P. Ábrahám Béla SDB

Szalézi szemmel rátekinteni Jézusra 1.

Szalézi lelkiségünk legmarkánsabb megfogalmazását a szerzetesi Alapszabályaink adják. A közösségi életbe bevezető, alapozó évnék, az ún. noviciátusnak is legfontosabb anyaga az alapszabályok megismerése, átelmékedése. De ez nekünk állandó feladatunk is. „A szalézi lelkiség alapelemei” című fejezet bemutatásával egy kicsit a rendi szabályok vázlatába is beletekinthetünk. Nem titkos könyv ez, bár általában magát a szabálykönyvet nem szoktuk csakúgy osztogatni. De amikor alapításunk 150. évfordulóját ünnepeltük (2009), kiadtuk egy szép formátumú könyvként, hogy megismerhesék az érdeklődők.

A 11. pont címe: Lelkiségünk forrása az evangélium Krisztusa.

Krisztus arcának szemlélete legyen első szenvedélyünk és elfoglaltságunk. A keresztény legkiemelkedőbb tudása Jézus Krisztus megismerése. A szalézi lelkiségben élő legmélyebb öröme feltárni mindenki számára Arca titkának kifürkészhetetlen kincseit. Krisztus az embernek két alapvető bizonyosságot nyújt: hogy végtelenül szereték és határtalanul szerethet. (Atti 384.)

Krisztus szemlélete annyit jelent, mint mélyebben megismerni őt, hűségesebben szeretni, radikálisabban követni. Nem lehet őt ugyanis szeretni, ha nem ismerjük és nem ismerhetjük meg, ha nem követjük.

„Krisztus szemlélete tehát nem esztétikai élvezet, sem szabad időtöltés, sem pedig intellektuális kíváncsiság; ehelyett soha ki nem elégített szenvedély és a megismerés, a szeretet, a követés sürgető szükségése; egyre jobban akarjuk szemlélni azt, akihez egyre szorosabban szeretnénk csatlakozni.” (Krisztusból kiindulni 21.) Ez a szemlélet, látás indítja el a hit igazi kalandját. Erre hív meg az idej Hit éve!

Az evangélium egy és ugyanaz mindenki számára, de létezik „az evangéliumnak egy szalézi olvasata” és ebből ered megélésének sajátos szalézi módja. Don Bosco Krisztus felé fordította pillantását, hogy megpróbálja hasonlítani hozzá arcának azokban a vonásaiban, amelyek leginkább megfeleltek gondviselészerű küldetésének és annak a szellemnek,

amelynek ezt éltetnie kell. Ez pontosan kiemeli „az Úr alakjának körvonalait”, amelyek iránt küldetésünk „érzékenyebb tett” bennünket.

„A szalézi lelkiség mintáját és forrását az Atya küldöttének, Krisztusnak szívében találjuk meg. Az evangélium olvasásakor nagyobb fogékonysággal vagyunk az Úr arculatának bizonyos vonásaira.” (A 11.) Ez azt jelenti, hogy az evangélium bizonyos történetei, jézusi gesztusai valahogy közelebb vannak hozzánk, mint más részek. Úgy érezzük jobban megszólít, jobban motivál. Miközben törekszünk a krisztusi egész megragadására, mégis vannak domináns mondatok, események, amelyek megragadják szívünket.

Ezek a vonások pedig: „az Atya iránti hálája azért az ajándékért, hogy minden embert meghívott az üdvösségre; a kicsinyek és szegények iránti különleges szeretetére, buzgóságára az ígírdetésben, a betegek gyógyításában, az üdvösség munkálásában, amellyel az Isten országának eljövételét sürgette; a Jó Pásztor magatartására, aki szelidségével és önmaga odaajándékozásával nyeri meg az emberek szívét, arra a törekvésre, hogy a tanítványokat a testvéri közösség egységébe gyűjtse össze”. (Alapszabály 11.)

Néhány éve rendfőnök atyáknak egyik levele (2004) erről a sajátosan szalézi lelkiségű Krisztus követésről elmélkedett. A levél címe: „És ti kinek tartotok engem? Szalézi szemmel rátekinteni Jézus Krisztusra”

Sören Kierkegaard-tól való idézet vezet be a gondolatokat arról, hogy nem elég csak Krisztus csodálóinak lenni, hanem

utánzóivá is kell válni: „Egy utánzó arra törekszik, hogy az legyen, amit csodál. Egy csodáló viszont személyében kívül marad. Kerüli azt, hogy meglássa, hogy az a tárgy vele szemben azt az igényt tartalmazza, hogy az legyen, vagy legalábbis törekedjen, hogy az legyen, amit csodál.” Akár egy izgalmas lelkiismeretvizsgálat is, hogy én csak csodálója vagyok Jézus Krisztusnak, vagy utánzója.

Ami már a sajátágunk felé mozdít el bennünket, azt mondja rendfőnök atyánk, hogy „közelítésünk Krisztushoz a fiatalokon keresztül”. Mi, szaléziak nem tudunk úgy gondolni Krisztusra, úgy látni, megtalálni, szeretni és követni Krisztust, hogy ne legyenek körül fiatalok, vagy legalább ne legyünk tudatában annak, hogy hozzájuk küldtek bennünket. A fiatalok a mi küldetésünk, a sors, mely nekünk jutott, az örökség, amit kaptunk. A fiataloktól távol nem vagyunk képesek Krisztust szemlélni, vagy legalábbis nem a Don Bosco által szemlélt Krisztust látjuk. A fiatalok, akikhez küldtek, képezik keresztény tapasztalatunk helyét és értelmét. Ez azt jelenti, hogy van egy szalézi útja Jézus szemléletének, tehát annak, hogy megismerjük, szeressük és kövessük.”

Ahogy az olyan Don Bosco képek sem igazán jók, ahol egyedül van. Jobban szeretjük azokat a fotókat, ahol a gyerekekkel együtt van, mert akkor látjuk beleágyazva küldetésébe és abba az életmódba, ahogyan ő Krisztust látja és Krisztust követi. Krisztus Don Bosco számára élő és jelenlévő személy, élete és cselekedete minden percében. 1858-ban írja alapító atyánk: „Társaságunknak az a célja, hogy egybegyűjtse tagjait, azért, hogy tökéletesedjenek utánozva az isteni Üdvözítőnk erényeit, különösen a szegény fiatalok iránti szeretetben.”

Don Bosco megismerése tehát szükség-szerűen Krisztushoz vezet. Hiszen ahogy lát, ahogy cselekszik, az az evangélium „itt és most” tettekre váltása, megélése. Ezért hitünkben segít, ha megismerjük Don Bosco hitét, vallási élményeit, egyházas tapasztalatát. Ebben segít bennünket a most megjelent „Oratóriumi emlékiratok”. Hiszen ez Don Bosco legbensőségesebb önvallomása, hite alakulásának személyes feltárása.

Nem egy erényt követünk, vagy egy tevékenységet, hanem egy személyt, akit a maga teljességében szeretnénk utánozni, s egy evangéliumot, amelyet globális voltában akarunk átélni. „Mi Don Bosco lépteihez igazodva válunk Krisztus követőivé” - írja a levél végén még egyszer a rendfőnök atya.

(folytatjuk)

KIFELEÉ MENVE A FOLYOSÓN, DON BOSCO HOZ EGY DÖNTÉST, AMI MEGHATÁROZZA MAJD EGÉSZ TOVÁBBI ÉLETÉT.

MINDEN ÁRON MEG KELL AKADÁLYOZNI, HOGY A GYERMEKEK ÉS A FIATALOK BÖRTÖN-BEN VÉGEZZÉK. MEG AKAROM MENTENI A FIATALSÁGOT.

1841. DECEMBER 8. REGGELÉN, MIALATT DON BOSCO ÉPPEN SZENTMISÉRE KÉSZÜLÖDÖTT A SEKRESTYÉBEN...

TE MEG MIT CSINÁLSZ ITT? GYERE MINISTRÁLNI.

NEM TUDOK. MÉG SOHA NEM MINISTRÁLTAM.

A HALÁLRA RÉMÜLT FIÚHOZ FORDULT:

HALLGAT-TÁL MA MÁR SZENTMI-SÉT?

NEM.

GYERE, HALLGASD MEG. AZTÁN BESZEL-NI FOGUNK OLYASMIRŐL, AMINEK ÖRÜLNI FOGSZ.

TE GAZEMBERI HA NEM TUDSZ MINISTRÁLNI, AKKOR MIÉRT JÖTTÉL A SEKRESTYÉBE? KIFELEÉ! KIFELEÉ!

MIT CSINÁL? MIÉRT VERI EZT A GYEREKET? Ő A BARÁTOM.

KEDVES BARÁTOM, MI A NEVED?

GARELLI BERTALAN.

BERTALANNAK FELDERÜLT AZ ARCA, AMIKOR MEGHALLOTTA, HOGY VALAKI ÉRDEKLŐDIK IRÁNTA, ÉS BESZÉLNI KEZDETT. ELMONDTA, HOGY KŐMŰVES, 16 ÉVES ÉS HOGY A SZÜLEI MEGHALTAK. SOHA NEM JÁRT ISKOLÁBA ÉS HITTANRA SEM, MERT FÉLT, HOGY A KISEBB FIÚK KICSÚFOLJÁK.

TUDSZ ÉNEKELNI?

NEM.

Ó, IGEN, AZT TUDOK!

TUDSZ-E FÜTYÜLNI?

ELSŐ LECKEKÉNT MEGTANÍTALAK, HOGYAN KELL HELYESEN KERESZTET VETNI: "AZ ATYA, A FIÚ ÉS A SZENTLÉLEK NEVÉBEN."

BERTALAN ELMOSOLYODOTT. DON BOSCO PONT ERRE VÁRT. ELŐADTA JAVASLATÁT:

ÉS HA VALAKI KÜLÖN TARTANA NEKED KATEKIZMUST, ELJÁRNÁL HOZZÁ?

IGEN.

MIKOR AKAROD, HOGY KEZDJÜK?

AMIKOR ÖNNEK TETSZIK.

BETALAN, SZERETNÉM, HA JÖVŐ VASÁRNAP IS ELJÖNNÉL.

SZÍVESEN ELJÖVÖK.

DE NE EGYEDÜL GYERE! HOZD MAGADDAL A BARÁTÁIDAT IS!

NÉGY NAP MÚLVA VASÁRNAP VOLT. A PRÉDIKÁCIÓ ALATT FELFIGYELT NÉGY KÖMÜVES INASRA, AKIK EGYMÁS VÁLLÁRA TÁMASZKODVA ALUDTAK.

NA NÉZD CSAKI EZEK BIZTOS NAGYON FÁRADTAK...

FIÚK, MIÉRT ALUSZTOK?

MERT NEM ÉRTÜNK SEMMIT A PRÉDIKÁCIÓBÓL.

AZ A PAP OTT EGYÁLTALÁN NEM NEKÜNK BESZÉL.

GYERTEK VELEM A SEKRESTYÉBE!

HOGY HÍVNAK BENNETEKET?

ÉN BUZZETTI KÁROLY VAGYOK, Ő GARIBOLDI JÁNOS, Ő MEG GERMANO ANTAL. UGYAN ARRÓL A VIDÉKRŐL SZÁRMAZUNK ÉS KÖMÜVES INASOK VAGYUNK

EKKOR ÉRKEZETT MEG GARELLI BERTALAN A BARÁTAIVAL.

AZT AKAROM, HOGY MINDANNYIAN BARÁTOK LEGYÜNK. ELŐSZÖR EGY KIS HITTAN, UTÁNA MEG-REGGELIZÜNK, VÉGÜL PEDIG KIMEGYÜNK AZ UDVARRA ÉS JÁTSZUNK.

AMIKOR LEESIK AZ ELSŐ HÓ, SOKAN HAZA MENNEK.

VISZLÁT, DON BOSCO, HAZA MEGYÜNK!

MAJD TAVASZRA VISSZAJÖVÜNK.
ISTEN ÁLDJONI VÁRNI FOGLAK BENNETEKET.

FOLYTATJUK...

Indiától Magyarorszáig

Quadros Lytton öt éve, 2007 augusztusában érkezett Magyarországra az indiai Mumbaiból. Vidám természetével, közvetlenségével, kiváló magyar tudásával mindenkit lenyűgöz. A fiatalok rajonganak érte. De vajon ő milyen nehézségeket élt át, míg távolról érkező misszionáriusként be nem épült tartományunk életébe?

Amikor Pascual Chávez rendfőnök atya 2006-ban Indiában járt, Lyttonnak alkalma volt személyesen elbeszélgetni vele. Akkor még nem írta meg az ilyenkor szokásos levelet, hogy misszionárius szeretne lenni, a rendfőnök mondta neki, hogy tegye meg.

Mit gondoltál, hová fog a rendfőnök küldeni? Biztos voltak vágyaid...

Elmeséltem a rendfőnök atyának, hogy a gyerekkoromat Afrikában töltöttem, tíz évig ott laktam, tanultam a szuahéli nyelvet, a kultúrát is ismerem valamennyire, és az a vágyam, hogy misszionárius legyek. Nem mondtam ugyan ki, de én akkor Afrikára gondoltam és reméltem, hogy majd oda küld. Ha misszióról volt szó, akkor mindig egy olyan helyre gondoltam, ahol törzsek élnek, olyan emberekkel kell foglalkozni, akik még nem ismerik Krisztust. A filozófia tanulmányaim befejezése után egy másik szerzetes növendékkel egy messzi vidéken az ott élő pogány törzsekkel foglalkoztunk. Ezt is elmondtam a rendfőnök atyának és úgy gondoltam, hogy talán majd oda küld, vagy egy hasonló helyre. Aztán 2007. január 31-én, Don Bosco ünnepén megkaptam a rendfőnök levelét...

Nagy volt a meglepetés?

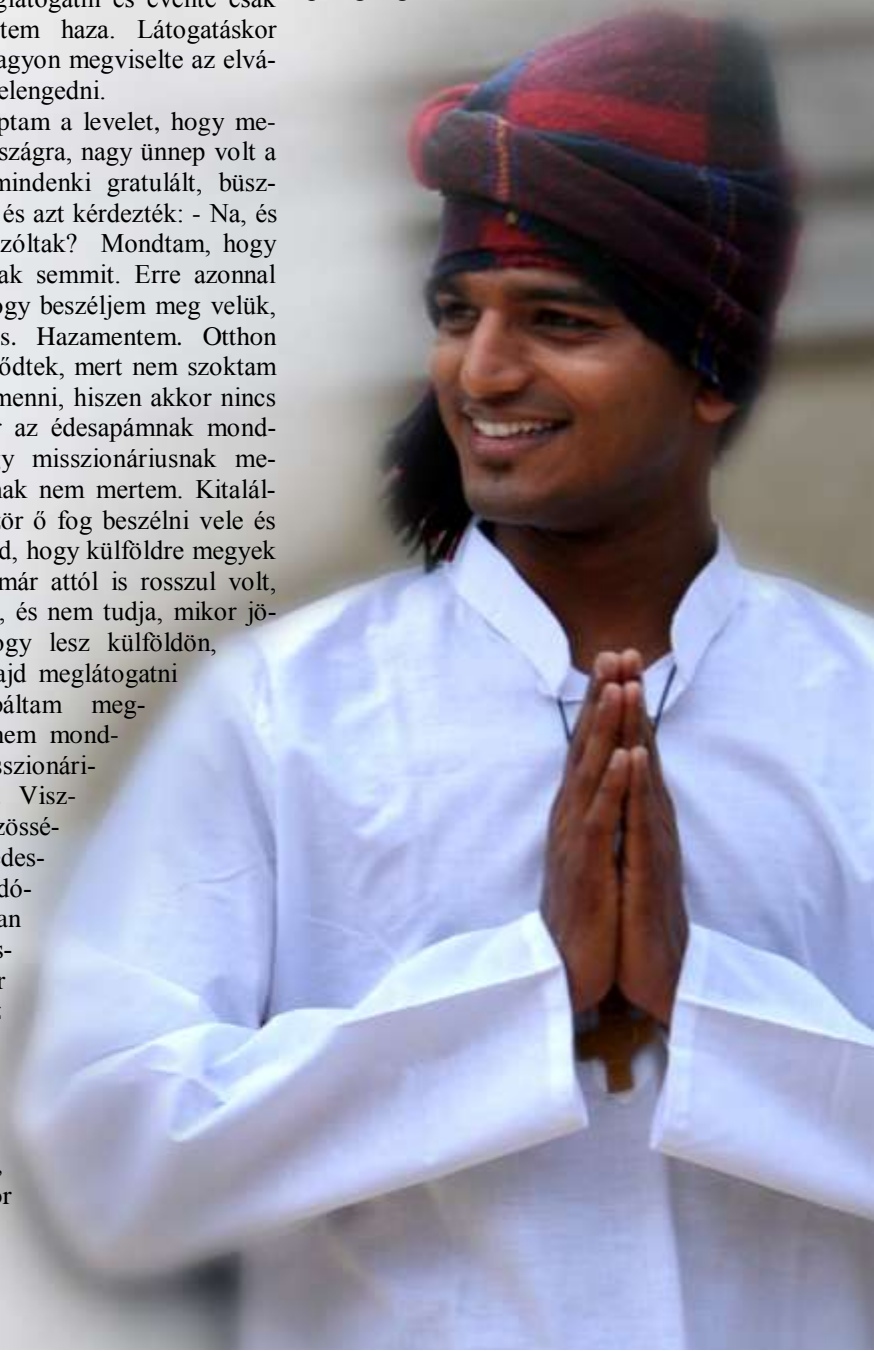
Nagyon nagy! Csak annyit tudtam Magyarországról, amennyit a II. világháborúról és Trianonról az iskolában tanultunk. Ezt is azért jegyeztem meg, mert ugyanúgy, mint Indiát, Magyarországot is feldarabolták. Ez volt az egyik dolog, ami megmaradt bennem, ezért nem is volt meglepő, amikor idejöttem és mesélték az idősebbek, milyen szép volt a Nagy-Magyarország és éreztem a szeretetüket a terület iránt, amit elszakítottak az anyaországtól. A másik a foci volt, ahonnan ismertem néhány magyar nevét. Nagyon szeretem a Barcelona csapatát, és régen ott játszott egy ismert magyar játékos, Kubala László, ő volt a gólkirály. Persze, hallottam Puskásról is...

Hogyan fogadta a családot, mit szóltak a szüleid?

Nehéz volt... Amikor jelentkeztem misszionáriusnak, nem mondtam a szüleimnek semmit, nem tudták, hogy megyek. Nem merem megmondani, főleg anyu-nak. Nagyon összetartó család vagyunk és már az is nehéz volt neki, hogy olyan messze voltam az otthonomtól, csak ritkán tudtak meglátogatni és évente csak egyszer mehettem haza. Látogatáskor anyut mindig nagyon megviselte az elválás, nem tudott elengedni.

Amikor megkaptam a levelet, hogy megyek Magyarországra, nagy ünnep volt a közösségben, mindenki gratulált, büszkéek voltak rám és azt kérdezték: - Na, és a szüleid mit szóltak? Mondtam, hogy még nem tudnak semmit. Erre azonnal hazaküldtek, hogy beszéljem meg velük, mert ez fontos. Hazamentem. Otthon nagyon meglepődtek, mert nem szoktam februárba hazamenni, hiszen akkor nincs szünet. Először az édesapámnak mondtam meg, hogy misszionáriusnak megyek, de anyu-nak nem merem. Kitaláltuk, hogy először ő fog beszélni vele és azt mondja majd, hogy külföldre megyek tanulni. Anyu már attól is rosszul volt, hogy elmegyek, és nem tudja, mikor jövök vissza, hogy lesz külföldön, nem tudnak majd meglátogatni engem... Próbáltam megnyugtatni, de nem mondtam, hogy misszionáriusnak megyek. Visszatértem a közösségembe, de édesapámmal állandóan kapcsolatban voltunk. Májusban, amikor befejeztük az évet, kaptam egy hónap szabadságot, hazamentem, és bejelentettem, hogy na, akkor

most vásárolni kell!... Ekkor mondtam csak el, hogy nem tanulni, hanem misszionáriusként megyek Európába. Az édesanyám nagyon nehezen fogadta el, nagyon aggódott, de azt soha nem mondta, hogy ne menjek. Ebben az időszakban az édesapám volt az, aki bátorításával nagyon sokat segített, ezért még ma is nagyon hálás vagyok neki. Az öcsém pedig segített vásárolni...

Senki sem tudott segíteni?

Végül Claudiussal fel tudtam venni a kapcsolatot. Ő akkor már itt volt, és küldött anyagokat az interneten, amit szerinte érdemes elolvasni, így készültem egy kicsit. Mondta, hogy ne tanuljam a nyelvet, mert ha nem találtunk tanárt és rosszul tanulom meg, akkor nagyon nehéz lesz utána, így azzal nem is foglalkoztam. De nem voltam nyugodt, mert belül éreztem, hogy nem vagyok felkészülve.

Ez megváltozott, miután megérkeztél?

Akkor azt mondtam, hogy hála Istennek! Mert mi talán úgy érezzük, hogy nem vagyunk felkészülve, de Isten azt mondja: ez így tökéletes! Amikor idejöttem, észrevettem, hogy pont a gyengeség, a tudatlanság miatt sokkal nyitottabb voltam, jobban tudtam figyelni és tanulni, mert tudtam, hogy úgy jövök ide, hogy semmit nem tudok. Gyengének éreztem magam, és ez nyitottá és befogadóvá tett, ami nagyon sokat segített nekem az első hónapokban. Ezt korábban nem is gondoltam volna, mert úgy hittem, hogy a misszióba úgy kell megérkezni, hogy azonnal munkába kell állnom - és nem így volt. Visszagondolva mindig nagy hálát érzek, mert ez így volt tökéletes. Isten tudja a legjobban...

Voltak nehézségek, volt, amit nehezen szoktál meg?

Nehézségek mindig vannak. Például nehéz volt hozzászokni a magyar ételekhez, mert nálunk nagyon fűszeresen főznek, az enni való íze sokkal intenzívebb, sokkal csípősebb, teljesen más, mint a magyar konyha. Végül megtalálták az Erős Pistát! Attól fogva mindenbe Erős Pistát tettem, így hasonlított egy kicsit az otthoni ízekhez. Most már nagyon szeretem a magyar konyhát, de amikor ide jöttem, akkor nagyon éreztem a különbséget.

Hogy fogadtak a fiatalok?

Különösen hálás vagyok nekik, mert bár jártunk tanárokhöz magyar órára, a fiataloktól tanultam a legtöbbet. Én a focipályán gyakoroltam! Amikor Nyergesújfalura jöttem, minden nap bejártam az iskolába, és nekem a tornateremben volt a magyar óra. Egész nap ott voltam a tornateremben, és bármelyik osztály jött testnevelés órára, én velük játszottam. Így gyakoroltam a nyelvet. Azok, akik most végzősök, vagy tavaly érettségiztek, akkor hetedikesek-nyolcadikosok voltak, és ők tanítottak engem. Sokan még most is emlékeznek erre. Amikor azt éreztem, hogy egyedül vagyok, hogy nincs senkim, ők ott voltak. Bármikor tudtam ve-

lük beszélgetni. Ha megjelentem, rögtön odajöttek hozzám, soha nem hagytak egyedül. Még ha nem is értettük egymás tökéletesen, de mindig éreztem, hogy itt vannak és segítenek, ha kell, biztattak, hogy tartsak ki.

És a magyar nyelv? Valóban olyan nehéz megtanulni?

Nem mondanám, hogy ez egy könnyű nyelv... Én több nyelvet is tanultam, de soha-soha nem tanultam egy nyelvet sem ilyen sokáig. És még mindig tanulom. Nem tudom, hogy tudok-e majd valaha is tökéletesen beszélni vagy sem, de amit tudok, annak nagyon örülök. Komolyan!

Mi volt az, ami nálunk nagyon más?

A legelső tapasztalatom az volt, hogy itt, Magyarországon teljesen más a szalézi közösségi élet. Nálunk nagyon sok fiatal szalézi van, Magyarországon más a helyzet, idősebbek a szaléziak, kevesen vagyunk, emiatt egészen más a szalézi munka is. Teljesen más például a napi- és heti élet a szalézi közösségekben. Ez volt az egyik legnehezebb dolog számomra: hozzászokni a magyar közösségi élet ritmusához.

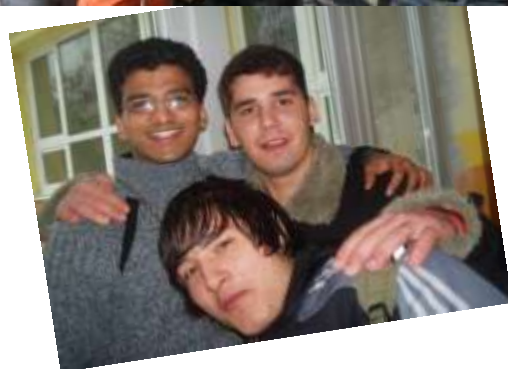
A másik, hogy vannak idősebb szaléziak, akik másképp látják a dolgokat. Vannak elvárásaik velünk szemben, mert mi vagyunk azok, akik tovább viszik majd itt a szalézi munkát. Lehet, hogy folytatni tudjuk majd, amit ők elkezdtek, de talán lesznek olyan dolgok, amiket abba kell hagyni. Lehet, hogy ez nehéz lesz, de fontos, hogy tovább tudjunk lépni.

Mi volt, ami meglepett a fiataloknál?

Az az érzés, hogy tisztelnek bennünket, mert eljöttünk ide olyan messziről. Voltak, akik nagyon közel kerültek hozzám, sokat beszélgettünk, kérdeztek, kíváncsiak voltak rám. Nem gondoltam, hogy külföldiként ilyen közel tudok kerülni egy fiatalhoz, aki egy teljesen más kultúrában él, más nyelven beszél, más a gondolkodása.

A másik meglepetés az volt, hogy Magyarországon létezik feszültség a magyarok és a cigányok között. Erről nem tudtam. Sokan kérdezték, hogy nem szoktak-e engem "lecigányozni"? Mondtam, hogy nem. Én is meglepődtem, hiszen Kazincbarcán töltöttem egy évet, és soha nem éreztem, hogy azért, mert sötét a bőröm, vagy mert külföldi vagyok, vagy mert nem jól beszélem a nyelvet, ezért engem lenéznek. Soha!

Közeledik a karácsony. Kérlek, meséld el, hogy ünnepeltétek ti ezt az ünnepet otthon?

Először Olaszországba mentél?

Repülőgéppel Rómába, onnan mindjárt Budapestre, csak később mentem vissza a misszionárius kurzusra. Augusztus végén érkeztem Magyarországra, egy hétig itt voltam Óbudán a nyári táborban, láttam, hogy mit csinálnak, megtanultam néhány szót. A kurzuson én voltam az egyetlen misszionárius, aki már volt a missziós helyen, ahová küldték.

Milyen volt Magyarországra jönni?

Sok aggodalom előzte meg. Hárman voltunk, akik misszióba indultunk az osztálytársaim közül: egyik Pápua Új Guineába, a másik Szudánba, én pedig Magyarországra. Nekik abban a hat hónapban külön kurzusokat tartottak és kellett tanulni a nyelvet - különböző nyelveket, találtak nyelvtanárokat, akik foglalkoztak velük. Nekem is kerestek magyar nyelvtanárt, de nem találtak senkit az egész városban, aki magyarul tanított volna. Ez sem volt megnyugtató. A másik két társam olyan helyekre ment, ahol evangelizálni kell - erről tartottak nekik kurzust, hogyan kell leküzdeni a kultúr-sokkot, hogyan kell szót érteni a törzsekkel, hogyan kell viselkedni, hogyan kell készülni a misszióba, evangelizálni, nyelv kurzus, retorika kurzus, filozófia kurzus volt - nekem meg nem volt semmi, mert nem tudták, hogy engem mire kellene felkészíteni. Így én otthon voltam, és nem tudtam, mire készüljek. Ez nagyon nyugtalanított. A harmadik dolog a vízum volt. Ők azonnal megkapták a vízumot, nem volt semmilyen fennakadás, de én nagyon nehezen. Ők már májusban tudták, hogy mikor indulnak, én nem tudtam semmit, ezért nagyon aggódtam és nem tudtam nyugodtan készülni.

Gyerekkoromban Afrikában laktam, ott nagyon családias volt a karácsony. Sokan voltunk, több keresztény család, és együtt ünnepeltünk. Nem volt rorate mise, de azért megvolt a karácsonyi hangulat. A várakozás, a díszítés, az iskolában lelkinapokat tartottak, a templomba is elmentünk lelkinapokra, az egész család gyónni ment, együtt imádkoztunk, készültünk, kértünk a Jézuskától ajándékot, és 24-én, amikor megjöttünk az éjféli miséről, akkor már ott voltak az ajándékok a karácsonyfa alatt. Az volt a csúcspont, hogy együtt imádkoztunk és énekelünk, majd kibontottuk az ajándékokat. Indiában pedig teljesen más volt a helyzet. Nem keresztény helyen laktunk, ahol nem volt annyira nyilvános a karácsony. Nem voltak díszítések, senki nem mondta volna, hogy karácsony van. Az egy hindu ország, nem volt karácsonyi hangulat, zene... A boltokban néhol talán találtunk volna karácsonyi árút, de ez inkább csak a gazdasági oldala a karácsonynak. Indiában a karácsony mindig csendes, egyszerű, visszafogott ünnep

volt. Mentünk éjféli misére, ha volt. Most már nem engedik, ezért nálunk az éjféli mise az nyolc órakor kezdődik és tízig be kell fejezni. Utána kaptuk meg az ajándékokat, ami szintén nagyon meghitt családias hangulatban történt, majd vacsora, imádság és kész. Kevesebb volt a lelki készülés. Karácsonykor anyuék mindig különleges karácsonyi édességeket készítettek, amiket mindenki segített elkészíteni. Afrikában még kicsik voltunk, nem tudtunk segíteni, de Indiában már az öcsémmel ott voltunk a konyhában és segítettünk, amit tudtunk.

Nálatok esik télen a hó?

Nem, ahol én lakom, ott soha. Itt láttam először életemben havat. Érdekes nap volt, mert az időjárás miatt nagyon rosszul éreztem magam, fáj a fejem. Felmentem a szobába, de nem tudtam aludni, annyira fáj a fejem. Kinyitottam az ablakot friss levegőért, és láttam, hogy minden fehér. Rögtön úgy, ahogy voltam, pizsamában, szandálban rohantam le az udvarra, hogy lefotózzam és haza tud-

jam küldeni. Este pedig a kollégistákkal hógolyóztunk. Itt láttam először fehér karácsonyt is, amit mindig csak filmekben láttam, vagy a dalokban énekelünk róla.

Nem bántad meg, hogy misszionárius lettél?

Eddig nem. Jól érzem magam, hála Istennek! Soha nem gondoltam volna, hogy misszionárius leszek. Amikor a rendfőnök atya jött, és beszélt velünk, azt mondta nekünk: - Annyira sokan vagytok itt, Mumbai tartományban fiatal szaléziak, nincs senki, aki misszionáriusként el szeretne menni távoli országokba segíteni? - és akkor mondtam, hogy én mennék. Nem is gondoltam komolyabban át, hogy mire vállalkozok, a szívemből jött, éreztem, hogy szívesen segítenék. Jelentkeztem, és most itt vagyok. Nem bántam meg, hogy Magyarországra jöttem.

Előttünk jártak

P. Havasi József SDB rovata

A szalézi ügy első támogatói

A magyar Szalézi Család nagy lelkesedéssel és igyekezettel készül letelepedése századik évfordulójának méltó megünneplésére. Nagy dolog ez, annyi megpróbáltatás, sokszor kilátástalan évek után megtépázva, megtizedelve, most mégis ünnepelhetünk. Méltó azonban, hogy visszatekintsünk a kezdetre és hálát adjunk azoknak, akiknek szívügyük volt, hogy Don Bosco művét hazánkban is leteleptsék. Különös történetünkben az, hogy az első, akik ezen dolgoztak, fáradoztak laikusok, szalézi munkatársak voltak. Munkatársak, akik megismerték magát Don Boscót, minden erejükkel azon voltak, hogy megismertessék őt és tevékenységét. Ezért úgy gondolom, hogy amikor százéves ünnepelésre készülünk, ismerjük meg közelebbről azokat, akik lelkesen dolgoztak, hogy megvalósuljon hazánkban a szalézi élet. Egyik kimagasló egyéniség Lonkay Antal lovag volt, a kiváló újságíró, aki többször is személyesen találkozott Don Boscóval Torinóban. Lelkesedett Don Boscóért, munkásságáért, és írással igyekezett sokakkal megismertetni őt Magyarországon. Lonkay 1880. május 23-tól, az első találkozásuktól valóságos szalézinak tartotta magát. Don Bosco kezéből vette át a nevére kiállított munkatársi igazolványt. Azonban nem elégedett meg azzal, hogy ő maga munkatárs, hanem törekedett másokat is bevonni a munkatársak egyesületébe. 1888-ban, Don Bosco halálának évében könyvében részletesen leírta a szalézi világi munkatársak szabályzatát. Lonkay 1882. május 10-én örömmel adta hírül Don Boscónak, hogy a második munkatárs Glósz Lajos füleki püspöki káplán,

majd 1886 decemberében Felicián Olivér hitoktató kérte felvételét a munkatársak közé. Don Bosco 1884. április 16-án levelében ezt írja Lonkaynak: "Ha ismer még más embereket, akik fogadnák az együttműködést, legyen szíves megadni a címüket és küldök nekik együttműködési iratot..."

Lonkay sokat fáradozott azon, hogy szalézi szerzetesek jöjjenek Magyarországra. Többször is kérte ezt Don Boscótól, aki megígérte neki, hogy igyekszik kívánságát egyszer teljesíteni. Ez azonban csak 1913-ban következett be.

Lonkay buzdítására egyre többen csatlakoztak hozzá és azon dolgoztak, hogy a letelepülés minél előbb megtörténjen. Különösen fáradozott ezen Simor János, Vaszary Kolozs, Csernoch János bíboros, Viszolajszky Károly, Robitsek Ferenc kanonok. Különösen kitűnt fáradozásával és minden nehézség elhárításával Robitsek Ferenc esztergomi kanonok. Nagy érdeme, hogy Péliföldszentkeresztre jöttek az első magyar szaléziak.

Az első között meg kell még említenünk Zafféry Károlyt, aki az első magyar szalézi volt. Miután Rua Mihály, Don Bosco utóda kezébe letette a szalézi fogadalmát, azon volt, hogy ismertesse Don Boscót és munkásságát hazánkban. Többször járt Magyarországon, ismertető előadásokat tartott és toborzott magyar gyerekeket, hogy felkészítse őket a szalézi életre. Torinóban elkezdte szerkeszteni a magyar nyelvű Szalézi Értesítőt és több mint 12 000 példánnyal elárasztotta országunkat, így hamarosan ismert lett Don Bosco a nép között is.

Lonkay Antal lovag és Zafféry Károly atya nevét arany betűkkel kell beírni a magyar szaléziak történetébe.

Csernoch János hercegprímás az 1913. január 25-ei ülésen felvetette, hogy telepítsék haza a kis létszámú magyar szaléziakat Olaszországból. Kérését Don Bosco harmadik utódához, Don Albera Pálhoz juttatta el, aki örömmel teljesítette a bíboros hercegprímás kérését. Így kerültek haza 1913. november 6-án a magyar szaléziak.

Úgy gondolom, hogy amikor a magyar szaléziak százéves letelepedését ünnepeljük, méltó megemlékezni azokról, akik lelkesen dolgoztak a szalézi ügyért. Ők valóban előttünk jártak és a Jóisten után sokat, nagyon sokat kell nekik megköszönnünk. Emléküket őrizzük és továbbadjuk utódainknak.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Róma - Kifelé a sekrestyéből!

A Szalézi Munkatársak 4. Világkongresszusát Rómában tartották meg november 8-11. között, melyen a mintegy 250 küldött felülvizsgálta és jóváhagyta az Apostoli élet szabályzatát (AÉSZ). Hazánkat a jeles rendezvényen dr. Ónodi Gábor koordinátor és P. Kukuczka Robert SDB, a kazincbarcikai szalézi munkatársi csoport delegátusa képviselte.

A résztvevők egyhangúlag elfogadták az Apostoli élet szabályzatának megújított változatát, amely segíti a munkatársakat, hogy biztosítsák a hűséget a szent alapító karizmájához. A mintegy 30.000 szalézi munkatárs több mint 11 régióra van felosztva: Olaszország-Közel-Kelet-Málta, Spanyolország, Közép-Európa Nyugat, Közép-Európa Kelet, Kelet-Ázsia-Óceánia, Dél-Ázsia, Afrika, Madagaszkár, Dél-Amerika, Közép-Amerika, Brazília, Karibi térség. Minden ilyen térségnek van egy tanácsosa, akik együttesen alkotják a Szalézi Munkatársak Világtanácsát.

A rendfőnök meleg szavakkal ösztönözte a szalézi munkatársakat, hogy újítsák meg a kötelezettség-vállalásukat, hogy csatlakozzanak az Istenben és az életben hívők hatalmas mozgalmához és fordít-

sák minden energiájukat arra, hogy megújítsák a társadalmat és az Egyházat. Don Boscónak a szeretetre alapuló nevelése egy biztos módja annak, hogy valódi és tartós változásokat eredményezzen. Férfiak és nők különböző fajkból és kultúrákból elismerik Don Bosco karizmáját. Don Bosco az Alapszabály bevezetőjében azt írta: "Szalézi munkatársak, azaz gyakorlati módja az erkölcs és a civil társadalom előremozdításának." Ez az ő szavainak fordítása mai értelemben.

A rendfőnök jelenléte a szalézi karizmat és az atyai közelséget tükrözte az értekezleten. Többször rázta fel a kongresszus résztvevőit harsogó felhívásával: "Kifelé a sekrestyéből!"

Adriano Bregolin rendfőnöki vikárius, a Szalézi Család felelőse így fogalmazott: - Minden csoport maga felelős a vitalitásáért és életének minőségéért. A meghívás válaszra vár, a világi hivatás éppen olyan fontos, mint a papi hivatás. Hagyjuk abba a várakozást! Választani kell és elköteleződni egy egész életre!

A kongresszus zárásaként a szalézi munkatársak részt vettek XVI. Benedek pápa Úrangyala imádságán a Szent Péter téren.

ANS-Róma

Noemi Bertola - először hölgy a szalézi munkatársak élén

Idegen nyelvből és irodalomból szerzett diplomát, közel 40 éve házas, két gyermek anyja és nagymamája négy gyönyörű unokának. Rómában dolgozott 35 évig, jellegzetesen szalézi lelkesedéssel többnyire a fiatalok formációja terén. Bertola asszonyt a Szalézi Munkatársak 4. Világkongresszusán nevezte ki a rendfőnök, a következő hatéves időszakban fog a szalézi munkatársak egyetemes koordinátoraként szolgálni, és felváltja Rosario Maiorano eddigi koordinátort, aki 11 évig volt ezen a poszton. A Don Bosco Nővérek volt növendéke, a Margit Mama munkatársai egyesülés felelőse, eddig titkárként vett részt a munkában.

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

KAZINCBARCIKA

A „Cantores Don Bosco” sziléziai szalézi énekkar vendégszereplése -

A lengyel énekkar, amely 14-19 éves fiatalokból áll, szeptember 24-28. között öt napot töltött ezen a tizedik, külföldi jubileumi kiránduláson. Már negyedik alkalommal jártak Magyarországon, a 14 fiú és 21 lány a szerény, de nagyon szép dédestapolcsányi plébánián volt elszállásolva, ahol Annuska néni, a sekrestyés nagy örömmel, mosollyal és türelemmel fogadta őket. A dédestapolcsányi „Arany kehely” nevű étteremben étkeztek - a lengyelek szerint az ottani pizza a legjobb a világon.

A kirándulás nem csak énekkari műhelyekből állt, a szorgalmas és fárasztó énekpróbák mellett volt idejük rá, hogy egyre jobban megismerjék és megszeressék Magyarországot. Az énekkar 35 tagjának barátsága még jobban megerősödött, és megalapozták a barátságot a magyar fiatalokkal is.

A kirándulást Burdyszek Monikának, a zabrze-i (ejtsd: zábzsei) szalézi iskola volt igazgatójának és Kukuczka Robert atyának köszöntően sikerült megvalósítani. A lengyel csoportot az útra elkísérte Jadwiga védőnő, Gergő, testnevelés tanár és Cichon Simon az iskola volt növendéke, az énekkar kiváló vezetője és karmestere, aki már két éve mélyíti a vezényelési tudását a katowicei Zeneakadémián.

Robert atya minden nap gondoskodott róla, hogy az énekkarosok lelkiélete egyre erősödjön. A reggeli és esti imák, a napi szentmise és egy tized rózsafüzér segítettek abban, hogy a csoport jó hangulatban, betegség nélkül töltsen el az időt. Isten arról is gondoskodott, hogy az eltűnt értékes poggyászt sikerüljön csodálatos módon visszakapniuk. Istennek

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Magyar az európai Szalézi Ifjúsági Mozgalom élén

Az európai Szalézi ifjúsági Mozgalom közgyűlésén Lyonban november 17-én Csány Márton magyar szalézi ifjúsági referenset választották a szervezet élére az elkövetkező három évre. Referensünk már számtalan itthoni tábor és program megszervezése során bizonyította rátermettségét, bízunk benne, hogy nemzetközi téren szerzett tapasztalataival még jobban fogja gazdagítani a magyar szalézi ifjúsági munkát. Csány Marci budapesti, 1987-ben született, egy több generációs nagycsaládban nőtt fel, lelkes animátorként került kitartó munkával a Szalézi Ifjúsági Iroda élére. Büszkeséggel tölt el bennünket, hogy a sok nagy nemzet mellett pont a mi kis Magyarországról választották az európai országok küldöttei vezetőt!

A sziléziai lengyel Cantores Don Bosco Kazincbarcikán vendégszerepelt.

legyen hála és dicsőség!

Az énekesek sok időt szántak arra, hogy építsék a közösséget és hogy begyakorolják két magyar énekszám helyes kiejtését, így Kodály Zoltán „Esti dal”-át és Bárdos Lajos „Dana-dana” című énekét nagy sikerrel adták elő minden koncerten. Az énekkar legtöbb tapsot a „The lion sleeps tonight” című vidám, dzsungelt idéző énekével szerzett. A magyar fiatalok minden koncert után valami különleges meglepetéssel várták a lengyel fiatalokat. Sok kedves magyar ember hagyományos, finom magyar étellel, péksüteménnyel és édességgel kedveskedett a fiatal kórustagoknak. Miskolcon a református püspökség belvárosi templomában, Bánhorvátiban, a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban és az edelényi Szent Miklós görögkatolikus általános iskolában is nagy szeretettel fordultak a lengyel csoport felé. A kazincbarcikai

Szent Család-templomban találkoztak a helyi Gospel együttesel, a szalézi gimnáziumban pedig együtt énekeltek az iskolai énekkarral.

Az énekesek sok ajándékot adtak a magyaroknak, de magyarok sem maradtak le. Ebből látszik, hogy a szeretet kölesős, ahogy a régi, ismert mondás mondja: „Lengyel, magyar két jó barát”.

A magyarok ismét kiváló házigazdáknak bizonyultak. A lengyelek többsége megtapasztalta, hogy a magyarok nagyon nyitottak, barátságosak minden lengyel ember felé. A sikerükről számos meghívó tanúskodott, de a legtöbbször sajnós az időhiány miatt nem tudtak eleget tenni.

Az énekkarosok egyhangúlag kijelentették, hogy jövőre ismét el szeretnének jönni Magyarországra.

P. Kukuczka Robert SDB

Kazincbarcika - Hangversenysorozat kezdődött a Szent Család-templomban.

Temetőlátogatás és gesztenyézés -

A Don Boscó-i hagyományhoz híven november 4-én a plébánián délutáni programot szerveztek a szaléziak nekünk, gyerekeknek, fiataloknak.

Mintegy 25-en jöttünk össze. Amíg vártunk a társainkra, rögtön egy ismerkedős játékkal nyitottunk, hogy megtanuljuk egymás nevét. A játék végére mindenki megérkezett és bementünk a templomba. Közösen imádkoztunk elhunyt szeretteinkért, visszaemlékezéseket hallottunk elhunyt kiváló szaléziakról és munkatársakról, elmondtunk egy tized rózsafüzért és énekelünk. Gábor atyával átsétáltunk a temetőbe, ahol mindenki egy gyertyát gyújtott. Az elhunyt plébánosok sírjánál elmondtuk a Miatyánkot. Visszasétáltunk a plébániára, társasoztunk, kártyáztunk, biliárdoztunk, pingpongoztunk, míg meg nem sült a geszte-

nye. János atya elmesélte, hogy Don Bosco is így várta az oratóriumi gyerekeket, miután elmentek a temetőbe imádkozni. Mindenki jóízűen ette a friss, meleg gesztenyét, amit nekünk sütöttek.

Később folytathattuk a játékot. Nagyon jó vasárnap délutánunk volt, feledtette velünk, hogy vége a szünetnek, és másnap vár az iskola.

Kerekes Anna

Hangverseny - A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tantestülete év elején úgy döntött, hogy ismét bérletes hangversenyt hirdet meg a diákjai számára. Ezzel tovább folytattuk eddigi hagyományunkat, de valamelyest alakítottunk is rajta. A változás abból állt, hogy nem az eddigi koncertszervezőt kértük fel, hanem a helyi, Kodály Zoltán Zeneiskola vállalta magára a feladatot, Boros Géza, ének-

hittan szakos tanárunk vezetésével.

A Szent Család-templomban november 15-én rendezett hangversennyel kezdődött meg a három alkalomból álló sorozat. A koncert annyiban is rendhagyó volt, hogy a hivatásos előadók helyett – és most a hivatásost olyan értelemben használva értem, hogy ebből élnek – a zeneiskola tanárai és növendékei mutatnak be izéltöt a barokk korszak zenei világából.

A fúvós, billentyűs, vonós, énekes zene-tanárok Kerek Gábor igazgató úr, Bacskó Éva, Mezei Gyula, Papp Ágnes, és a már említett Boros Géza voltak. Különös siker övezte a bevezető után fellépő Boros Géza tanár úr két áriáját, akinek különleges basszus hangja teljesen betöltötte a templomot, valamint minden olyan diák szereplését is, akik "civilben" a mi iskolánkban tanulnak. Horváth Anna, Svéd Mátyás, Spicze Zsófia, Hilóczki Zsuzsi, Berkes Dani, Pecze Nikolett és testvére, Veronika folyamatos szereplői voltak a hangversenynek.

A mintegy háromnegyed órás koncert végén a zenei csemegék sokaságával csordultig telve, jóleső érzéssel indultunk vissza az iskolába.

Balla Árpád, angoltanár

ÓBUDA

Iskolai kirándulás Makkosmáriára

- Szeptember utolsó szombatján a Péter-Pál iskola diákjai, tanárai és jónéhány szülő túracipőt húzott, s két csoportban vágtunk neki a Makkosmáriára vezető útnak. Az alsósok és a felsősök több fordulóval, külön útvonalon egy rövid buszozás után érték el első célpontjukat. Az alsósok rövidebb, míg a felsősök egy hosszabb úton – érintve a János-hegyi kilátót – jutottak el az Anna-rétre. Itt találkozott az iskola apraja-nagyja, s szabad játékkal töltöttük az időt. A rét gye-

Óbuda - A Péter-Pál iskola kirándulása Makkosmáriára.

Pécs - Pedagógiai konferencia.

rekhangtól, kacagástól volt hangos. A kicsiknél a fiúk fociztak, itt néhány szülő is beállt a csapatokat erősíteni. Nagyon sok kicsi és nagy diák kipróbálta magát fáramászásban, volt, aki sárkányt eregetett, labdázott, a kellemes idő megengedte a tollasozást is. Az elsősök még csak tanulták a métázást, a felsősök már komolyan játszották. A vidám játékot egy kis esőfelhő zavarta meg, amely inkább csak felfrissítette a játékosokat.

A másodikosok sorversenyt és „rökavadászatot” rendeztek, az elsősök egy része pedig a számháború helyett jelháborúba bonyolódott. De aki számokat keresett a gyerkőcök homlokán, az is találkozhatott velük, hiszen mind a harmadikosok, mind a felsősök nagy része több fordulóban „esett egymásnak”. A negyedikeseeknek túrázáshoz támadt kedvük, így a János-hegyre mentek.

Ebéd után indultunk Makkosmáriára. A kellemes séta után a kegytemplom előtt a kicsik megint elővették a focilabdát, az alsós lányok makkot és rovarokat gyűjtöttek. Pókok, hangyák, galacsinhajtó és bodobács került a rovargyűjtő edénybe. Lázasan keresgéltek az állatvilág apró lényeit. A felsősök pihengettek.

A misét Khirer Vilmos atya tartotta. A lelki útravaló után sokan külön úton mentek tovább a szülőikkel, egy kemény csapat ismét túrázni indult még utolsó erejéből, Karesi bácsi vezényletével, neki a Normafának. A buszon, ami a Széll Kálmán térre vitt, egy kellemesen elfáradt csapatot láthattunk.

Tolnai Andrea

Adventi buszjegyek - Az óbudai szalézi munkatársak csoportja már hosszú évek óta szervezi a jótékonykodásnak ezt az egyedi formáját, ami tavaly a szalézi munkatársak jóvoltából az egész

tartományban elterjedt. Idén is elkészítik az "adventi buszjegyeket", amelyekkel nem járműre lehet felszállni, hanem önkéntes adománnyal segítve egy jó ügyet, karácsonyig tartó utazáson lehet részt venni, így közelebb kerülve a Megváltó születésének titkához.

A BKV-n használatos vonaljegyekhez hasonló kis füzetkékben levő "jegyeken" az adventi várakozás minden napjára egy-egy magvas gondolat található. A jegytömböket advent első hétvégéjén (december 1-2.) osztják, nem kérnek érte pénzt, de adományt elfogadnak. Az adventi buszjegyek osztása egy jó lehetőség, amivel egyrészt meg lehet szólítani másokat (odamenni, beszélgetni), másrészt a szép gondolatokkal lelki ajándé-

ket lehet adni, harmadrészt egy olyan jó ügyet lehet vele segíteni, ami mellé érdekes odaállni, mert a befolyt összeggel minden évben egy-egy jó kezdeményezést támogatnak.

Idén a tartományfőnök atya kérésére a polgárdiban működő Don Bosco Iskolaház céljait szeretnék támogatni. Ebben a Bőjte Csaba testvér által kezdeményezett, példa értékű és követendő programban egy fiatal szalézi munkatárs is részt vesz, a támogatásra pedig nagy szükségük van.

A Don Bosco Iskolaház nem iskola, hanem egy iskola utáni "otthon": délutánonként mennek oda a nagyon rossz körülmények között élő gyerekek, enni kapnak, tanulnak, játszanak velük, vacsora, fürdés, tiszta ruha és esti ima után mennek haza.

M.A.

PÉCS

Őszi események - Sikeresen lezajlott október 13-án a pedagógiai konferenciánk, harmincöt vendéggel. Az előadások nívósak voltak, a közönség érdeklődő. Számomra ezt jelzi, hogy a szünet alatt senki sem távozott.

Két fiatalot sikerült eljuttatnunk a őszi animátor találkozóra. A fiúk lelkesen, élményekkel telve tértek haza. November 13-án Csány Péter atya volt nálunk látogatóban. Szentmisével kezdtünk, majd tanítást hallottunk Sándor Istvánról, a nehezen megközelíthető gyerekek szelídítésének, megnyitásának fortélyairól beszélgetések, közös játék kapcsán. Ebéd után a gyerekeket is megszólította Péter atya. Szép, tartalmas napot töltöttünk

72 óra kompromisszumok nélkül - A szombathelyi oratoristák is bekapcsolódtak.

Szombathely - Hagymányos temetőlátogatás az oratóriumi fiatalokkal.

együtt.

Most készülünk adventre, Szent Miklós ünnepére, karácsonyra, a jubileumi év eseményeire és Don Bosco ünnepére.

Mezey Klára

SZOMBATHELY

Élménydús ősz az oratóriumban -

Az ősz oratóriumunkba színes, tartalmas programokkal várta az érdeklődőket. Immár második alkalommal megrendezésre került a Szent Gellért Akadályverseny és vetélkedő, amin fiataljaink ismét szép számmal vettek részt.

Szalézi családi napra is sor került, amely örvendetesen sok család gyűlt össze, élménydús nappá alakult.

Október 11-én a Székesegyházban a Hit évének ünnepélyes megnyitóján vettünk részt, dr. Veres András megyéspüspök a II. Vatikáni Zsinat kezdetének 50. évfordulóján, szentmise keretében nyitotta meg az új tematikus évet.

Októberben oratóriumunk is csatlakozott a „72 óra kompromisszum nélkül” című szociális önkéntes akcióhoz, amely Magyarország fiatalságát hívta összefogásra, hogy együtt tegyenek másokért, környezetükért. Az oratóriumban több cél is lebegett szemeink előtt, ezek közül íme néhány: ablakpucolás, játékok rendberakása, az épület helyiségeinek kitararítása, az udvar felgereblyézése, járdák lesöprése, a színházterem és a plébánia előtti tér rendberakása, szemétszedés, templomlépcső lesöprése... A napot közös étkezéssel és imával zártuk jó hangulatban.

Karaoke versenyt is rendeztünk, nem éppen hagyományos módon – előbb a gyermekek és fiatalok versenyeztek, és

az animátorok zsűriztek, majd fordult a kocka és az animátorok szálltak versenybe egymással, a fiatalok pedig zsűrizték őket.

Landeskunde - Don Boscóról

A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolában már hagyományos „Landeskunde” elnevezésű német nyelvi versenyt idén a többi szalézi fenntartású iskolában is meghirdették. A meghívást a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium fogadta el, ők két csapattal képviseltették magukat a versenyen.

A közelgő jubileumi évre való tekintettel a háromfős csapatok egy PPT-bemutatón keresztül Don Bosco és a szalézi rend életéről beszéltek, ezt egy Don Bosco-teszt és egy Don Bosco idézet fordítása követte. Az ebéd után a diákok helyi ételspecialitásokat mutattak be, amit a verseny után jóízűen el is fogyasztottak.

A zsűri tagjai között volt Csolnokról Hárs Gyuláné, német nemzetiségi szakértő, nyugalmazott némettanár, Mihelik Magdolna, Nyergesújfalu polgármestere és az örökös tag, Havasi József atya. Szoros verseny után az első helyen a Szalézi-Irinyi Középiskola 9.H osztályának csapata végzett (Petrányi Boglárka, Székely Zsófia, Elekes Dóra - a képen), a második és harmadik helyet pedig a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc gimnázium diákjai foglalták el.

Tafferner Ingrid, némettanár

meglepetést is tartalmazott: a résztvevők tanúi lehettek a felújított Szent Márton-kápolna és oltár megáldásának, amelyet az 1886-os évben láttak először a hívek.

szombathelyi oratoristák

NYERGESÚJFALU

Kövesd az álmaidat! - őszi játéknapok - Amilyen vidáman hagyták el iskolánk diákjai a tantermeket az őszi szünet előtti utolsó napon, olyan hatalmas örömmel és lelkesedéssel érkeztek hozzánk a szünet első napján a helyi és környékbeli gyerekek. Két vidám, játékokkal tarkított napra hívtuk őket, s nem is kellett aggódnunk a létszám miatt: minden nagyobb hírverés nélkül is összesen 107-en döntöttek úgy, hogy az otthoni unatkozás, számítógépezés helyett miniket választanak. Ezzel újabb rekordot döntöttünk: soha nem voltunk még ennyien őszi, vagy téli játéknap alkalmával. A legtöbb fiataalt már ismerősként üdvözölhettünk a nyári táborból, s a gyerekek is gyorsan egymásra találtak, igazán otthonosan mozogtak az iskola épületében. Külön örömünkre szolgált, hogy az idén indult ötödik osztályból is sokan tartottak velünk.

A játéknapokat Misquitta Claudius, iskolánk új nevelési igazgató-helyettese vezette az animátorok hathatós segítségével, Quadros Lytton szerzetes-növendék, Nádudvari Géza testvér és Lengyel Erzsébet szalézi munkatárs segítő részvételével. A téma lehetőséget adott arra, hogy a saját álmaik megvalósítása mellett kitérjenek Don Bosco legismertebb álmaira is.

Unatkozni senkinek sem volt ideje: számos izgalmas, vidám játékkal készültünk, melyeken mindenki igazán jól szórakozhatott. Volt óriás-kidobós, kézműves foglalkozás, sorsverseny és számháború is – igaz, a rossz idő miatt az iskola épületében, de így talán egy új dimenziója lett a már jól ismert játéknak.

A játék mellett másra is jutott idő: felismerhettük, megfogalmazhattuk titkos álmainkat és megtudhattuk, hogyan követhetjük azokat. Ebben segített nekünk egy-egy reggeli rövid történet, tanulságos jelenet is. Ismét igazán emlékezetes két napot tölthettünk együtt a környékbeli gyerekekkel, és reméljük, hamarosan újra együtt lehetünk!

Gyarmati Dávid

MOGYORÓD

Falka József Kántor Atya Asztalitenisz Bajnokság - Immár tizenharmadik alkalommal került megrendezésre november 10-én a Falka József Kántor atyáról elnevezett asztalitenisz bajnokság az oratóriumban. Most már hagyomány,

hogy ezen az eseményen a mogyoródi fiatalok mellett a többi oratórium is képviselteti magát. Így ebben az évben is érkeztek Óbudáról, Újpestről és Szombathelyről is. A résztvevők ezúttal sem maradtak étlen-szomjan. Számos szorgos és gondos kéz serénykedett a szendvicsekkel és a forró teával. A mérközéseket Pali SDB, Kertész László és Trembeczky József vezették. A szurkolók közt pedig – a helyi nővérek mellett – időnként Flavió atya is feltűnt. Már délután 4 óra is elmúlt, mikor a résztvevők serege az eredményhirdetést meghallhatta. Valamennyien egy kis ajándékkal távoztak Mogyoródról. A serlegeket és az érmeket ezúttal is Carolina nővér és Babicz László polgármester adták át. A győztesek névsora a következő:

Hölgyek: 1. Fekete Szabina (Mogyoród), 2. Galántai Beatrix (Mogyoród), 3. Jeles Virgie (Mogyoród); fiúk: 1. Kálmánchelyi Levente (Óbuda), 2. Kecskés Erik (Szombathely), 3. Pados Benjamin (Szombathely); junior / felnőtt: 1. Kerekes Csaba (Óbuda), 2. Trembeczky József (Újpest), 3. Tarjányi Alex (Óbuda).

Köszönjük a szalézi munkatársak és animátorok munkáját, akik a hosszú napon gondoskodtak rólunk. Hála nekik, a közel 80 fős társaság nem maradt étlen-szomjan és a versenyek is zökkenőmentesen zajlottak le. Hálásak vagyunk a 29. számú Coop áruház vezetőjének, Pásztorné Marikának, aki ezúttal is a rendezvény támogatója volt. Köszönet Kovács Marika néninek, aki idős kora ellenére most is finom süttikkel örvendeztetett meg bennünket. Valamennyi hölgyversenyzőnk egy szép szál viraggal térhetett haza, a győztes pedig örömmel vehetett át egy rózsacsokrot, melyet Horváthné Piroskának köszönhetünk. Gratulálunk a nyerteseknek – és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogyoróra, a 2013. április 6-ra tervezett csocsó bajnokságra!

A szervezők

Nyergesújfalu - Őszi játéknapok.

Dávid

Hála a Jóistennek, a kazincbarcikai Don Bosco iskolánkban is szép számmal akadnak olyan tanulók, akik leküzdik az előttük tornyosuló nehézségeket és megállják a helyüket a nagybetűs Életben.

Ilyen fiatal Dávid is, kinek nem rendhagyó a sorsa, de kitaratása elismerést érdemel. Az elmúlt év szeptemberében kerültem szorosabb barátságba vele, amikor felkért, hogy az „Út a szakmához” ösztöndíjas programban a mentora legyek. Elmondta, hogy szeretne az özvegy édesanyjának azzal a havi 4000 Ft ösztöndíjjal is segíteni, mert az árvasági ellátáson, a segélyen és a családi pótlékon kívül nincs más jövedelmük. Dávidot tanítottam már a kilencedik és a tizedik osztályban is. Tiszteletudó, szorgalmas, jó tanulónak ismertem, így szívesen vállaltam, hogy mentorként segítem a tanulásban.

A mentor feladata a szülők megismerése is. Tőlük tudtam meg, hogy Molnár-Gál Béla, aki állandó diakónusként Balajtra jár igeliturgiát tartani, ajánlotta a vallásos családnak a Don Bosco Iskolát. 2010. július 15-én nagy csapás érte őket, az édesapa ugyanis elhunyt. Dávid nem tudta feldolgozni a tragédiát. Az úr, amit az édesapa elvesztése okozott, rossz útra vitte a fiút. Csavargott, rossz társaságba került, az italhoz menekült. Az addig vallásos fiúnak még az Istenbe vetett hite is megingott. Beteg édesanyja sokat sírt miatta. Fél év kellett, hogy megértse: a bajára nem ez a megoldás. Segítő kezek nyúltak felé: Zoli atya és Robert atya, Béla bácsi. Visszatalált ismét Istenhez, amiért hálás az iskolának, tanárainak. Örül, hogy édesanyja újra büszke lehet rá, mert példás a magatartása és 4,2 a tanulmányi átlaga.

Jelenleg a hegesztők végzős osztályának tanulója, de a csöszterelő szakmát is szeretné elsajátítani.

Dávid a legjobb példa arra, hogy a roma fiatalokban van kitaratás. Egy kis odafigyeléssel felszínre hozhatjuk értékeiket és jó szakemberek lehetnek.

A szalézi atyák és a nevelőtestület ezen munkálkodik. Kérem Istent, hogy segítse e nehéz, de felemelő munkánkat!

Karácsonyra a Don Bosco Kiadótól!

Bruno Ferrero: 25+1 karácsonyi történet

A hírneves olasz szalézi pedagógus, író, mesemondó, Bruno Ferrero 25+1 karácsonyi történet című kötetének történetei is arra szolgálnak, hogy átadják a gyerekeknek és mindazoknak, akik szívük mélyén gyermekek maradtak, azt az örömet és misztériumot, amelyek körülveszik a történelem legnagyobb és legfontosabb eseményét:

Jézus születését. A meséből december első napjától karácsony másnapjáig minden napra jut egy-egy. Nincs szükség hozzájuk különösebb magyarázatra: a legtöbb közülük csak csendet és a titoknak azt a tiszteletét igényli, amelyet minden meghallgató érez magában. Mindegyik történetnek szüksége van azonban egy mesélőre, aki egész szívét beleadja a mesélésbe és különös értelmet ad a meséknek. Ettől válnak a mesék a szeretet szószólóivá, amely Jézus és mindazok felé árad, akikben még él a vágy, hogy gyönyörködjenek csodálatos és rendkívüli történetében.

A 88 oldalas, A/4 méretű, színes illusztrációkkal gazdagon díszített könyv ára 2600 Ft.

Megvásárolható vagy megrendelhető
személyesen a Kiadónál

(1032 Bp, Kiscelli u. 79.),

a +36-20-320-7373-as telefonszámon illetve
a donboscokiado@gmail.com e-mail címen.

NAGYBÖJTI LELKIGYAKORLAT FELNŐTTEKNEK

a centenáriumi esztendőben

2013. március 8-10. között Péliföldszentkereszten

Vezeti: P. Havasi József SDB

Jelentkezés március 1-ig Lengyel Erzsébetnél a le@szaleziak.hu

e-mail címen, vagy a 20-823 335 telefonszámon.

A lelki gyakorlat legalább 15 fő jelentkezése esetén lesz megtartva.

Fekete István

Betlehem

A konyhában ültünk a földön és a tűzhely meleg fénye kiugrott néha meg-megsimogatván arcunkat. Hallgattunk, de magunkban megvallottuk, hogy a mű tökéletes, és nem is vettük le a szemünket róla. Tornya volt, ajtaja volt, ablakai voltak, ahol be lehetett tekinteni (egy krajcárért!), és ha bent meggyújtottuk a kis gyertyát, kivilágosodott az egész épület valami boldog, meleg világossággal, mint a szívünk ablaka abban az időben. Egyszóval: Betlehem volt.

A Szent Család kicsit oldalt állt előtérben a jászollal s a jászolban Jézuskával, aki mosolygott, és kövér kis kezét ökölbe szorította, ámbár, mi akkor még nem gondoltunk arra, hogy ha ez a kéz egyszer kinyílik, mekkora ragyogás árad belőle a világra.

Ennél sokkal nagyobb gondjaink voltak. Elsősorban az, hogy Jézuska mezítelen maradjon-e, vagy takarjuk be.

– Megfázik! – mondta Bence Gábris, aki érzékeny lelkű fiú volt.

– Buta vagy – szólt Andók Pista –, aki Isten, az nem fázik.

– A Biblia azt mondja – szólalt meg végül Puska Péter, aki papnak készült –, hogy „édesanya” pólyába takarta és jászolba fektette...”

Ez döntött.

A pólya természetesen nem lehetett akármilyen anyagból, ezért selyemből lett, a selyem pedig anyám télikabátja béléséből lett.

Másodsorban ott volt még a szamárkérdés.

Két szamarunk is volt ugyanis.

Puska Péterre néztünk, aki csizmája orrát vakargatta piszkos kis körmével és lesütvén a szemét erősen gondolkodott, de aztán kivilágosodott értelmes, fanyar arca:

– Az nincs a bibliában, hogy hány szamar volt. Több pásztor volt, hát számár se egy volt...

Subák, láncosbotok, bajuszok és szakállak, kucsmák és tornyos angyalsüveg már készen voltak, így semmi akadály nem volt annak a lelkes izgalomnak, amely másnap a falu végén abban a felkiáltásban érte el tetőfokát, hogy:

– Szabad-e betlehemet köszönteni?

És hulltak a krajcárok...Péter perselyébe, amely mind súlyosabban zörgött – mi tagadás – ébren tartva, sőt fokozva elhivatottságunk érzését. Berta Jancsi ugyan apja szórtarisznyáját is a nyakába akasztotta, hogyha valahol – netán – ennivalót is adnának, de inkább Pétert toltuk előre, zörgő perselyével figyelmeztetve a háziakat, hogy készpénzadományokra rendezkedtünk be.

Na, a büntetés aztán nem is maradt el. A betlehemi csillag ragyogása mellett nem vettük észre a pénz ördögének sátánpofáját, és szenteste – Berta Jancsi pokoli indítványára – elindultunk a szomszéd faluba, most már kizárólag azzal a céllal, hogy a persely tartalmát a végsőkig fokozzuk.

Csendes, borús, mégis kemény alkonyat volt. A hó nem olvadt, a jegenyék felett és a völgyek hajlásaiban fenyegetően kék volt a köd. Azután Király bácsival talál-

koztunk, a kanász-szamadóval.

– Hová mentek, gyerekek?

– Csak ide a szomszédba...

Az öreg felnézett az égre...

– Hát én nem mondok semmit, de iparkodjatok, mert újjan idő gyün, hogy megemlegetitek...

– Sietünk, Károly bácsi.

Igazán siettünk volna, de úgy megbámulták takaros betlehemünket, úgy tartóztattak bennünket, etettek, itattak (ne mondják a szomszéd faluban, hogy nem látják szívesen a gyerekeiket) és főleg úgy tömtek a perselyt, hogy se láttunk, se hallottunk.

Pedig közben feltámadt a szél, lenyomta a felhőket és szítálni kezdte a havat a fekete éjszakába. Ezt azonban a házak között alig lehetett érezni, de amikor kiértünk a szabad mezőkre, belénk mart, és engem, aki a betlehemet vittem, majd belelökött a patakba.

– Egyenest! – vezényelt Jancsi, aki nagy lókötő volt, de a szíve helyén – ha a nyárfás utat elértük, nincs semmi baj.

– Nem kellene visszafordulni?

– Nem! – üvöltött Jancsi – engem agyonvernek, ha nem leszek ott az éjféli misén.

Az idő és a tér elveszett. A nagy subákat majd földre nyomta a szél, a hó vágott, mint a jeges vessző, és reszketve izzadtunk, ijedt kis erőnk utolsó megfeszítésével.

Vánszorogtunk. A kis betlehem oldalát már feltépte a szél és kísértetiesen csapkodta a papírt, miközben a toronyban a kis bádogcsengő néha megkondult, mint a lélekharang. Nem tudtuk, hol vagyunk, és szívünk körül halálos hidegen bujkált a félelem.

– Megfagyunk – mondta valaki, mire Bence Gábris leroskadt a hóra, és sírni kezdett, de sírását elkapkodta a sikoltó szél.

És csak álltunk. Összebújtunk a Gábris körül, a betlehem lecsúszott a kezemből a hóra és nem hittünk már semmiben, csak ez elmúlás borzalmában és már nem is voltunk.

– Imádkozzunk! – mondta ekkor Péter, és ennek a szónak a mélységében egyszerre végtelen csend lett, és ebben a csendben alig hallhatóan, mégis világosan megérintett bennünket meleg szárnyával a távoli harangszó.

– Harangoznak – ordított Jancsi –, most már tudom az utat.

– Imádkozzunk – mondta Péter, és imádkoztunk.

És éjféli misén otthon voltunk.

És azóta is, ha nagy baj van és kiesik kezemből a betlehem, azt az imát mondom és azt a harangszót hallom még ma is.

 **Animátor találkozó
Óbuda - Újpest**

Csoportkép: Újpesti Napló - Várai Mihály

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4300 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB; tördelő: Bohner Ferenc

A címlapon: Nádudvari Géza testvér a nyergesújfalu oratóriumában.

Készült a Szalézi Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Köszevgy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.